

Omraam Mikhaël Aïvanhov

O EDUCAȚIE ÎNCEPE ÎNAINTE DE NAȘTERE

Articol I. Cap. 1 – Părinții trebuie mai întâi instruiți

Se întâmplă ca unii dintre voi să se întrebe de ce, în calitatea mea de pedagog, eu vă vorbesc foarte rar despre educația copiilor. Toți pedagogii se ocupă de copii, eu nu o fac, sunt o excepție. De ce? Pentru că mă gândesc că ar trebui să se înceapă prin a-i instrui pe părinți.

Eu nu cred în nicio teorie pedagogică, cred numai în modul de a trăi al părinților înainte și după nașterea copiilor. Iată de ce nu am dorit niciodată să vorbesc prea mult despre educația copiilor. Dacă părinții nu fac nimic pentru propria lor educație, ce ar putea face pentru a-și educa copiii? Se tot vorbește părinților despre educația copiilor lor ca și cum ei ar fi fost cu adevărat pregătiți pentru aceasta; din moment ce au copii, se consideră că sunt deja pregătiți. Nu, deseori nu sunt, și ei sunt aceia care ar trebui mai întâi să fie instruiți și învățați cum să se comporte pentru a-și influența pozitiv copii.

Ei bine, eu sunt însă criticat fiindcă nu mi se cunoaște programul: „Pedagog? Cum așa? Dar nu este un pedagog, el nu vorbește niciodată despre educația copiilor!” Aceasta se întâmplă deoarece nu mi s-a înțeles deocamdată punctul de vedere. Atât timp cât părinții nu sunt pregătiți, putem mult și bine să le dăm cele mai bune explicații pedagogice, aceasta nu le va servi la nimic, și dorind să aplice noțiuni neînțelese, ei vor face chiar mai mult rău copiilor lor.

Căți oameni care vor să aibă copii se preocupă să știe dacă îndeplinesc într-adevăr condițiile necesare: dacă sunt sănătoși și posedă mijloacele materiale pentru a-i crește, și mai ales dacă au calitățile necesare ca să fie pentru acești copii un exemplu, o siguranță, un sprijin în toate circumstanțele vieții! Ei nu se gândesc la toate aceste lucruri. Ei aduc pe lume copii, iar aceștia vor crește singuri, prin propriile puteri, se vor descurca cum vor putea și într-o zi vor avea ei înșiși copii în condiții la fel de jalnice ca și părinții lor.

Eu sunt mereu mirat observând atâția băieți și fete, tineri care doresc să se căsătorească fără să se gândească că trebuie să se pregătească pentru viitorul lor rol de tați și mame. Când întâlnim anumite tinere femei însărcinate, ne gândim într-adevăr dacă... nu vedem oare un copil care poartă în pânțe un alt copil! Se poate observa pe chipul lor: un copil. Atunci, la ce ne folosesc toate acestea? Este preferabil să nu avem copii atât timp cât nu suntem pregătiți, dacă

nu, vă asigur, o vom plăti foarte scump.

Veți spune: „Să ne pregătim... Dar cum să o facem?” A fi pregătit înseamnă a avea gânduri, sentimente, o atitudine ce vor atrage într-o familie ființe excepționale. Da, Știința Inițiativă ne arată că nu este întâmplător dacă un copil sau altul se naște într-o familie: în mod conștient sau nu-și cel mai adesea inconștient – părinții sunt aceia care l-au atras. Iată de ce părinții ar trebui să ceară în mod conștient ajutor genilor, al divinităților. Fiindcă ei își pot alege copiii: iată ceea ce majoritatea lor nu cunosc.

Trebuie deci ca totul să fie revizuit de la început, iar începutul înseamnă momentul conceperii copiilor. Părinții nu se gândesc că trebuie să se pregătească cu luni de zile înainte, cu ani, ca și pentru un act sacru. Adesea, după o seară de chef, după ce au mâncat și au băut mult alcool, ei concep un copil! Iată momentul pe care l-au ales, dacă mai putem spune că l-au „ales”! Ei puteau să aștepte un moment de pace, de luciditate, un moment în care domnea între ei o mare armonie. Dar nu, ei așteaptă să fie excitați de alcool și să nu mai știe unde se găsesc; în această minunată situație se concepe un copil! Ce elemente credeți însă că vor introduce în el? Un copil care vine pe lume încărcat cu asemenea elemente nu poate fi decât prima victimă a propriilor părinți. Atunci, pe cine trebuie să educăm mai întâi? Eu vă spun că nu copiii sunt aceia care trebuie educați, ci părinții lor.

Dacă părinții nu încetează să ofere acasă copiilor spectacolul disputelor lor, al minciunilor, al necinstei lor, cum își pot oare imagina că îi vor putea educa? S-a observat că un bebeluș se poate îmbolnăvi manifestând și tulburări nervoase ca urmare a certurilor dintre părinții săi: chiar dacă el nu a asistat la acestea, disputele creează în jurul lui o atmosferă lipsită de armonie pe care el o resimte, fiindcă este încă foarte legat de părinții săi. Bebelușul nu este conștient, dar este totuși foarte receptiv, corpul său eteric fiind acela care primește șocurile.

Părinții trebuie să fie conștienți de responsabilitățile lor. Ei nu au dreptul să invite să se încarneze spirite dacă nu sunt capabili să se ridice la înălțimea sarcinii lor. Îi văd pe unii comportându-se într-un mod neverosimil încât nu mă pot abține să nu îi întreb: „Vă iubiți cu adevărat copiii?” Ei sunt indignați: „Cum așa? Dacă ne iubim copiii! Evident, îi iubim!

— Ei bine, eu nu cred, pentru că dacă i-ați iubi, v-ați schimba

atitudinea, ați începe să corectați anumite slăbiciuni în voi ce se reflectă negativ asupra lor. Voi nu depuneți niciun efort, aceasta este iubirea voastră?”

Eu știu că viitorul Fraternității se află în copii, dar eu mă ocup de părinți: vreau să îi fac să înțeleagă că nu trebuie să aducă pe lume copii numai pentru a-și da frâu liber acestui instinct atavic de procreație. Acest instinct există, bineînțeles, dar trebuie înțeles într-un mod mai spiritual: trebuie ca gândul, sufletul, spiritul să participe la acest act, așa încât copilul să fie legat la o lume superioară. În majoritatea cazurilor, oamenii se mulțumesc să rămână într-o stare de animalitate: ei mănâncă, beau, procrează ca și animalele, nu găsim nimic spiritual în faptele lor. Iubirea nu are nicio importanță, plăcerea este cea care contează, iar această plăcere de câteva minute o vor plăti întreaga viață și o vor plăti și copiii lor.

Vreți să mă ocup de copii? Ei bine, nu, mă voi ocupa mai întâi de voi, și ocupându-mă de voi, mă ocup indirect de copiii pe care îi aveți deja și de cei pe care îi veți avea într-o bună zi.

Articol II. Cap. 2 – O educație care începe înainte de naștere

Atunci când își doresc un copil, majoritatea oamenilor își imaginează că posibilitățile lor se limitează numai la actul fizic; restul, constituția copilului, caracterul său, capacitățile, calitățile, defectele sale, depinzând de hazard sau de voința Domnului despre care nu au o idee prea clară. Cum au auzit totuși vorbindu-se despre legile eredității, ei se tem că acest copil va semăna fizic și moral cu părinții săi, cu bunicii săi, cu un unchi sau cu o mătușă. Dar nu se gândesc că pot să facă ceva pentru a favoriza sau împiedica această asemănare, nici, într-o manieră generală, să aleagă ce va fi acest copil. Ei bine, aici ei se înșală, fiindcă părinții pot influența copilul care va veni să se încarneze în familia lor.

Dar părinții trebuie să se pregătească încă înaintea momentul concepției pentru a putea atrage un spirit sublim, deoarece o entitate superioară nu poate accepta să se încarneze decât în ființe care au atins deja un anumit grad de puritate și stăpânire de sine. Ceea ce este important pentru o astfel de entitate nu este faptul că ajunge într-o familie bogată sau renumită; ea preferă câteodată familii modeste unde nu riscă să fie tentată de anumite înlesniri, dar are nevoie să primească, de la părinții la care va veni să se încarneze, o ereditate ce nu va împiedica lucrarea spirituală pentru care s-a decis să vină pe

pământ. Foarte puțini bărbați și femei posedă calitățile necesare încarnării marilor spirite, și de aceea pământul este populat de atâția oameni obișnuiți, de bolnavi și criminali, în loc să fie populat de divinități.

Învățământul Fraternității Albe Universale îi învață deci pe bărbat și pe femeie în ce stare de spirit, de puritate, trebuie să se pregătească ca să conceapă un copil, alegând chiar momentul acestei concepții după cele mai bune influențe planetare. Cum au reușit oamenii să coboare așa de jos încât să lase la întâmplare un eveniment așa de important: concepția unui copil? Aici trebuie cerut ajutorul Cerului, prezența îngerilor pentru a putea atrage un spirit puternic, luminos, care să fie binefăcătorul umanității. Ei bine, nu, se cere ajutorul alcoolului sau a altceva, și adesea, chiar în acel moment, bărbatul se comportă ca un animal: își brusciază soția care va începe să aibă în privința sa sentimente de dispreț, de dezgust, de răzbunare... De ce să ne mai mirăm dacă apare apoi un monstru?

Să urmărim însă mai detaliat această problemă a concepției.

Pentru ca un copil să vină pe lume, trebuie ca tatăl să ofere germenele mamei, iar mama să poarte acest germene la maturitate. Putem spune deci că tatăl este creatorul, iar mama formatoarea. Acest germene pe care îl dă tatăl este un rezumat, o condensare a propriei sale chintesențe. Tot ceea ce el a trăit, ceea ce trăiește, este exprimat acolo, în germene. Deci, după modul său de a trăi, tatăl oferă un germene de calitate mai bună sau mai slabă.

Eu v-am explicat deseori cum întregul nostru mod de viață se înscrie, se înregistrează în noi, în cromozomii celulelor noastre. Fiecare celulă are o memorie. Nu ajută la nimic să joci teatru în fața altora, arătându-te drăguț, cinstit, milos: ceea ce gândim, ceea ce simțim în forul nostru interior se înregistrează și se transmite ca moștenire din generație în generație. Iar dacă sunt boli, vicii care se înregistrează, o dată ce au fost transmise, veți merge să căutați profesori, școli și medici ca să vindecați copilul! Dar este prea târziu, nu mai este nimic de făcut. Totul se transmite și dacă nu se manifestă la primul copil, se va manifesta la cel de-al doilea sau la al treilea. Trebuie să înțelegem că natura este statornică și autentică.

Constituie o greșeală faptul de a crede că ceea ce bărbatul oferă femeii în momentul concepției este mereu același lucru. Dacă un bărbat nu a lucrat niciodată asupra lui însuși pentru a se înnobila și

purifica, el va da mamei germenele unei ființe obișnuite sau chiar al unui criminal.

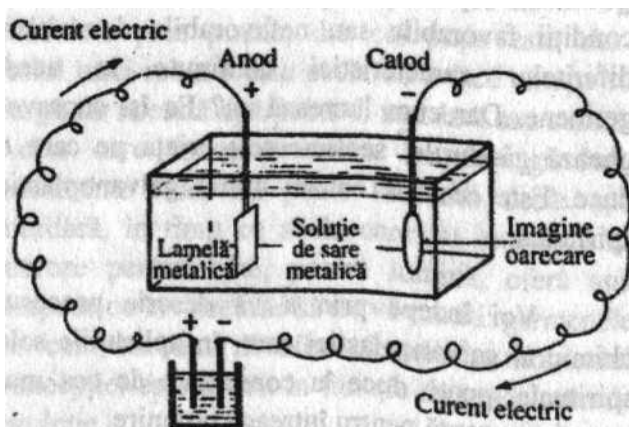
Să luăm un exemplu: poate că nu îl veți considera prea poetic, dar cel puțin este clar. Rolul unui robinet este acela de a face ca apa să curgă iar această apă poate fi murdară sau curată. Acela care întreține mereu în sine gânduri, sentimente rele, nu poate răspândi decât apă murdară, în timp ce acela care nu încetează să lucreze pentru bine, pentru lumină, oferă apă limpede ce înviorează. Să nu vă mirați: germenele pe care bărbatul îl oferă femeii în momentul concepției este diferit în funcție de gradul său de evoluție.

Așa cum sămânța plantată în pământ poartă în ea proiectul a ceea ce va fi copacul sau floarea, tot așa și germenele pe care tatăl îl oferă mamei are deja în sine proiectul a ceea ce va fi copilul, capacitățile, aptitudinile lui său, dimpotrivă, lacunele, tarele sale. Cât despre mamă, în timpul celor nouă luni de sarcină, ea aduce materialele ce vor servi la realizarea acestui proiect, și aici vă pot spune lucruri extrem de interesante și importante.

În timpul celor nouă luni de sarcină, mama nu lucrează numai asupra formării corpului fizic al copilului: ea lucrează fără să știe asupra germenului pe care bărbatul i l-a dat creând condiții favorabile sau nefavorabile dezvoltării diferitelor caracteristici conținute în acest germene. Dar cum lucrează ea? Ea își supraveghează gândurile, sentimentele, viața pe care o duce. Este ceea ce eu am numit galvanoplastie spirituală.

Voi începe prin a vă descrie procesul chimic al galvanoplastiei care, în aplicațiile sale spirituale, poate duce la consecințe de cea mai mare importanță pentru întreaga omenire.

Se introduc doi electrozi într-o cuvă umplută cu soluția unei cloruri metalice – ce poate fi de aur, argint, aramă... Anodul, polul pozitiv, este o placă din același metal cu cel al clorurii dizolvată în cuvă. Catodul, polul negativ, este un mulaj de gutapercă acoperită de plumb și reprezentând o figură, o monedă, o medalie... Cu ajutorul unui fir metalic se leagă cei doi electrozi de polii unei pile și se trece curentul: metalul conținut în baie se depune atunci pe catod, în timp ce anodul, descompunându-se, regenerează lichidul soluției. Încet-încet, mulajul se acoperă cu metalul soluției și se va obține, după dorință, o imagine acoperită cu aur, argint sau aramă.

Dacă veți observa natura, veți constata că acest fenomen al galvanoplastiei există peste tot. De exemplu, în spațiu, planeta noastră, pământul, care primește numeroase influențe din partea altor corpuri cerești, reprezintă polul negativ, catodul, principiul feminin; iar cerul, adică soarele și astrele, reprezintă polul pozitiv, anodul, principiul masculin. Între pământ și soare (sau un alt astru) se fac schimburi, pentru că între ele există o circulație neîntreruptă. Acești doi poli sunt scufundați într-o soluție cosmică: eterul, fluidul universal care scaldă și înconjoară toate corpurile cerești. În sfârșit, pila, datorită căreia se declanșează circulația, este Dumnezeu la care cei doi poli sunt legați.

Să presupunem deci că la catod, pământul, punem un mulaj, de exemplu un grăunte; acesta este deci scufundat în soluția cosmică, iar atunci când trece curentul emanat din Dumnezeu, el provoacă fenomenul galvanoplastiei: materiile conținute în soluție încep să se depună la catod, pe grăunte, iar anodul (soarele sau alt astru) regenerează soluția pe măsură creșterii grăuntelui. Fiecare grăunte plantat în pământ atrage deci din eterul în care se scaldă toate elementele ce corespund naturii sale. Aceste elemente se depun pe grăunte și astfel el se va dezvolta după elementele pe care le-a atras.

Acest fenomen al galvanoplastiei se regăsește la femeia însărcinată, fiindcă ea poartă de asemenea în sine grăuntele, electrozii și soluția. Grăuntele este germenul viu pe care tatăl l-a depus în pântecele ei, catodul; acest germen este o imagine: uneori, cea a unui bețiv, a unui criminal sau a unei ființe obișnuite, alteori cea a unui geniu, a unui sfânt. Când o femeie este însărcinată, un curent circulă între creierul ei (anodul) și germen. Creierul este într-adevăr legat de pilă: Sursa de energie cosmică, Dumnezeu, de unde primește curentul,

iar acest curent circulă apoi de la creier la embrion. În sfârșit, soluția este sângele mamei în care sunt introduse anodul (creierul) și catodul (uterul), deoarece sângele scaldă în mod egal toate organele și toate celulele; în el sunt dizolvate toate materiile: aurul, argintul, arama...

Anodul, capul, furnizează metalul (gândurile) ce va regenera sângele. Germenele poate fi minunat, dar dacă mama poartă în minte gânduri „plumburii” (în mod simbolic), să nu se mire dacă, mai târziu, copilul său se va naște învăluit în plumb, adică va fi o fire vicioasă, pesimistă, bolnăvicioasă. Trebuie înțeles că germele nu este decât un mulaj, și admitând chiar că acest mulaj reprezintă o figură minunată, dacă este reprodus apoi într-un metal ieftin, medalia își pierde din valoare.

Să presupunem că o mamă care cunoaște legile galvanoplastiei se hotărăște să le folosească pentru a-și aduce copilul pe lume. Din momentul în care a primit germele în pântecul ei (catodul), ea își așază în cap (anodul) o lamă de aur, adică gândurile și sentimentele cele mai înalte. Circulația se stabilește, iar sângele ce parcurge corpul aduce germenului acest metal superior. Copilul crește, învăluit de aceste veșminte de aur, iar când se naște, el este robust, frumos, nobil, capabil să învingă greutățile, bolile și toate influențele rele.

Cea mai mare parte a mamelor nu se tem de influența stărilor lor interioare asupra copilului pe care îl poartă; ele vor începe să se ocupe de el după ce se va naște, să îi dea educatori, profesori... Nu, o dată ce copilul s-a născut, este deja prea târziu, el este deja determinat! Niciun pedagog, niciun profesor nu mai poate transforma un copil atunci când elementele pe care el le-a primit în trupul mamei sale sunt de calitate inferioară.

Un învățător, un profesor pot face multe, dar numai pentru instruirea copilului, ei nu pot schimba natura lui profundă. Dacă natura profundă a copilului este deja defectuoasă, putem să îi dăm cei mai buni educatori, el nu se va schimba. Oricare ar fi tratamentul pe care îl va suporta plumbul, el va rămâne tot plumb; chiar dacă l-ați lustruit bine, l-ați pilit, l-ați tăiat pentru a-l face să strălucească, după câteva minute el se înnegrește din nou, pentru că este plumb. Un copil trebuie făcut din aur, nu din plumb. Și chiar dacă va trebui să trăiască în cele mai vitrege condiții, un astfel de copil va rămâne incoruptibil pentru că esența lui este pură.

Înțelegeți acum cât este de important ca o femeie să aibă în

mente gânduri luminoase. Datorită acestor gânduri, germenii care crește în ea va absorbi zilnic aceste materii pure și prețioase, și astfel ea va da viață unui artist remarcabil, unui savant scriitor, unui sfânt, unui mesager al Domnului. Mama poate săvârși miracole mari deoarece ea posedă cheia forțelor vieții.

Mama mea mi-a povestit că atunci când m-a conceput, și mai târziu când m-a purtat în pântece, a făcut-o cu gândul de a mă pune în slujba Domnului. Se pare chiar că preotul care m-a botezat era atât de fericit în ziua respectivă încât s-a îmbătat pentru prima dată în viața sa... fiindcă nu obișnuia să bea niciodată! El a spus apoi că s-a îmbătat pentru că eram cu siguranță un copil diferit de ceilalți, și a făcut o profeție la adresa mea... dar nu sunt obligat să v-o dezvălui! În sfârșit, crescând, am devenit puțin șmecher: v-am povestit cum foram mere de la vecin și aprindeam focuri în hambare. Dar aceasta nu a durat mult timp, fiindcă germenii depuși în profunzime sunt aceia care au rămas; ceilalți nu sunt decât modalități superficiale de existență ce nu durează.

Eu nu vreau însă să afirm că sunt o ființă extraordinară datorită faptului că mama mea m-a consacrat Domnului. Putem să consacram copii în serviciul Domnului, dar nu știm la ce nivel se situează ei în ierarhia slujitorilor săi. Mamele nu știu sigur, și nu cred că mama mea ar fi știut-o. Faptul că ea m-a închinat Cerului nu vrea să spună nimic despre propria mea înălțare. Mulți creștini au fost consacrați de mamele lor, dar rămân în credința lor fără să avanseze prea mult. Ceea ce este sigur, este faptul că părinții au cerut ca în copiii lor să existe o mică scântei. Dacă se suflă asupra acestei scântei, ea poate deveni un foc aprins, dar o scântei nu reprezintă nimic dacă nu este alimentată. Pentru ca să crească, ea trebuie neîncetat să fie alimentată cu lemne, în mod simbolic, și să se sufle asupra ei.

Este un fapt foarte cunoscut faptul că, în timpul sarcinii, multe femei cad pradă unor dorințe bizare, unor impulsuri necontrolate pe care nu le-au resimțit niciodată până atunci; dar ceea ce nu cunoaștem, este cauza acestor fenomene, pe care am să v-o spun. Femeia însărcinată este adesea vizitată de entități malefice care doresc să participe mai târziu la viața copilului; ele o împing pe mamă să se poarte astfel încât galvanoplastia să se facă în ea în cea mai mare dezordine, ceea ce va permite mai târziu acestor entități să pătrundă în copil, să vină și să plece din sufletul său și să se hrănească prin

intermediul său. Este posibil să-ți dai foarte repede seama de acest lucru.

În general, toți copiii pe care mi-i apropii mă iubesc mult, dar s-a întâmplat ca după trei-patru întâlniri unii dintre ei să mă evite și nimeni nu înțelegea motivul. Dar eu îl înțelegeam, pentru că toate fenomenele vieții sunt foarte clare pentru mine. Părinții erau triști, nefericiți, și eram nevoit să îi explic mamei: „Iată că în timpul sarcinii v-ați permis cu siguranță anumite lucruri și ați atras astfel entități care nu cer decât să rămână în copil și să profite de el. Aceste entități sunt acolo, așteptând momentul favorabil pentru a se exprima. Dar ele simt în mine un dușman, pentru că ele știu că dacă acest copil intră sub influența mea, eu le voi vâna: prin atitudinea mea, prin voința mea, ele vor fi expulzate. (De altfel, eu nu fac decât aceasta, înlocuiesc anumite entități cu altele, este plăcerea mea... Am și eu, după cum vedeți, plăcerile mele!). Și astfel aceste entități încearcă să îndepărteze copilul vostru de prezența mea”. Dar eu nu mă dau bătut, și cum iubesc mult părinții, mă hotărâsc să îi ajut: fac o lucrare și puțin timp după aceea, același copil care mă evita se grăbește să mă îmbrățișeze. S-a întâmplat uneori chiar sub ochii voștri, nu-i așa?

Pe întreaga perioadă a sarcinii, mama trebuie să vegheze la protecția copilului. În mod conștient, prin gânduri, ea trebuie să creeze în jurul lui o atmosferă de puritate și de lumină pentru a-l pune la adăpost de atacurile entităților malefice, dar și pentru a putea lucra în colaborare cu sufletul care se va încarna.

Fiindcă, contrar a ceea ce gândesc unii, sufletul nu intră în trupul copilului în timpul sarcinii. Este adevărat că în pânțele mamei copilul trăiește, inima lui bate, el se hrănește, dar sufletul lui nu a intrat încă în corpul său, el nu intră decât în momentul nașterii, odată cu primul suflu, cu prima respirație. Până atunci, sufletul stă în preajma mamei și lucrează în colaborare cu ea la construcția diferitelor sale corpuri (fizic, astral, mental...) în general, mama nu-și dă seama de această lucrare, fiindcă nu este destul de sensibilă și de luminată. Dar chiar dacă ea nu poate să vadă acest suflet, ea poate cel puțin să îi vorbească, să îi adreseze rugăciuni, spunându-i: „Iată, îți voi oferi cele mai bune materiale, te voi ajuta, dar încearcă și tu să aduci anumite calități pentru ca acest copil să devină un artist, un filosof, un savant sau un sfânt”.

În momentul în care mama pronunță cu toată dragostea aceste

cuvinte care sunt puternice, care sunt magice, ea emană deja anumite particule, iar spiritul copilului care trebuie să se încarneze le ia ca materiale pentru a construi diferitele sale corpuri. Copilul însuși nu deține nimic, el primește toate materialele de la mama sa. De aceea, oferindu-i-le, ea trebuie să fie foarte conștientă și, prin gândurile și sentimentele ei, să nu îi dea decât particulele cele mai luminoase, cele mai pure.

Toate aceste fenomene din lumea invizibilă sunt necunoscute majorității oamenilor. Dar tocmai acesta este rolul învățământului de a vă face sensibili în fața acestei lumi subtile, impalpabile, dar reală, mai reală decât însăși realitatea. Datorită lui veți deveni mai conștienți, mai atenți la toți curenții ce vă influențează, la toate prezențele care vă înconjoară. Și tocmai această conștiință vă va face capabili să lucrați pentru bine.

Bărbații și femeile nu trebuie să uite niciodată că ei, copiii pe care îi vor avea într-o bună zi, vor reflecta într-un fel sau altul propriilor lor mod de a gândi și de a trăi. Pentru că tot ceea ce se petrece în mintea sau inima unui om se împlinește mai devreme sau mai târziu; fiecare dintre gândurile, dintre dorințele sale, în momentul apariției în el, este viu, iar copilul care vine pe lume exista deja în mintea sau inima tatălui sau a mamei. Dacă atunci când crește copilul vostru devine un înger care vă ajută, înseamnă că ați păstrat în voi o idee minunată de-a lungul anilor, o idee care s-a încarnat acum, în copilul vostru și care, prin intermediul lui, continuă să vă ajute. Dar dacă acest copil vă va cauza numai griji, să știți că el este încarnarea unei idei criminale pe care ați întreținut-o.

Un copil care se naște nu se naște din nimic. Iar dacă mă veți întreba din ce motiv s-a născut copilul vostru, am să vă răspund: „Ca să știți ceea ce aveți în mintea voastră”. În acest fel bărbații și femeile învață să se cunoască: prin intermediul propriilor copii.

Articol III. Cap. 3 – Un plan pentru viitorul omenirii

Pentru a remedia situațiile naționale sau internaționale se prezintă tot feluri de planuri: politice, financiare, economice, militare, planuri de o asemenea concepție, de o asemenea inteligență, de nemaiauzit! Suntem obligați să fim încântați. Numai că aceste planuri nu au folosit niciodată la mare lucru pentru că nu privesc decât domeniul material: perfecționarea tehnicilor, îmbunătățirea producției, construirea de laboratoare, de universități, creșterea sau

diminuarea înarmării etc... iar omenirea se găsește mereu în aceeași dezordine, în aceleași nenorociri. Atunci, văzând toate acestea, m-am hotărât să prezint și eu un plan, un proiect. Veți spune: „Cât orgoliu, câtă înfumurare!” Poate, dar dacă ele sunt utile, eficace, toată lumea are dreptul să facă astfel de planuri. De asemenea și voi o puteți face... Dar veți vedea, al meu este foarte simplu.

În loc să lăsăm statul să continue să cheltuiască miliarde și miliarde pentru spitale, închisori, tribunale, școli, eu l-aș sfătui să se ocupe numai de femeia însărcinată: cheltuielile nu vor fi așa de mari iar rezultatele vor fi infinit mai bune. Voi cere deci statului să amenajeze terenuri în regiuni foarte frumoase și bine amplasate, iar acolo să se construiască locuințe într-un stil și în culorile pe care le voi indica... Acolo vor fi, de asemenea, parcuri cu toate speciile de copaci și flori, bazine și fântâni cu apă... Și tot acolo femeile însărcinate vor veni să locuiască, vor fi hrănite și întreținute pe cheltuiala statului pe toată perioada sarcinii.

Ele își vor petrece tot acest timp în frumusețe și poezie, citind, plimbându-se, ascultând muzică. Ele vor asista la conferințe unde vor fi învățate ce fel de viață să ducă în timpul sarcinii: ce trebuie să mănânce, dar mai ales lucrarea pe care trebuie să o facă cu gândurile și sentimentele lor asupra copilului care se va naște. Soții vor putea, bineînțeles, să vină să le viziteze, vor fi învățați despre felul în care să se comporte cu ele pentru a le ajuta în lucrarea lor. Atunci, veți vedea, în aceste condiții de pace, de calm, de frumusețe, vor aduce pe lume copii asupra cărora Cerul întreg se va revărsa.

În timp ce acum, dintre toate spiritele care coboară să se încarneze, unele coboară cu mare greutate din Cer, dar de unde vin celelalte?... Porțile sunt închise pentru spiritele Cerului, ele nu pot pătrunde în trupuri pregătite în impuritate, răutate și dezordine. Iată de ce omenirea nu se ameliorează. Bineînțeles, într-un final ea se va îndrepta, dar după milenii, după catastrofe și mari suferințe. Iar eu vă explic cum pot ea să se amelioreze mai repede fără să treacă prin toate aceste suferințe. Toate schimbările ce au fost aduse până în prezent din punct de vedere tehnic, economic, medical, nu au îmbunătățit specia umană care trăiește în continuare în aceleași pasiuni, în aceleași răutăți ca și mai înainte... Și poate cu mult mai grave ca înainte! Totuși, putem îmbunătăți omenirea, dar cu condiția să începem cu începutul: mama în perioada în care își poartă copilul.

Dacă ați ști în ce condiții trăiesc uneori femeile însărcinate! Ele locuiesc în cocioabe fără lumină, fără spațiu, și tot ele sunt acelea care trebuie să facă și să suporte totul. Ele merg și la piață, iar soțul care este beat, sau furios pentru că nu a găsit de lucru, sau a fost insultat de prieteni, vine să se descarce pe soția lui, și chiar o lovește. Atunci, în ce stare de spirit își poartă ea copilul?... În loc să construim spitale pentru aceste mame, ar fi mult mai bine să le oferim posibilitatea să-și aștepte copilul în condiții ideale. Apoi, să se reîntoarcă în cocioabe, dacă trebuie: copilul lor le va construi palate; da, el este acela care, datorită talentelor și capacităților sale, își va scoate părinții din mizerie.

Nimeni nu se preocupă de condițiile în care femeile își aduc pe lume copiii, și apoi evident, când ne găsim în fața unei asemenea mulțimi de dezechilibrați, de bolnavi, de criminali, construim case specializate, spitale, închisori, mărim numărul educatorilor, al doctorilor, al polițiștilor. Dar acestea nu servesc la nimic. Iar dacă vom continua să cheltuim miliarde pentru a ameliora, să spunem așa, psihologia și pedagogia, nu vom ajunge niciodată să schimbăm această chintesență pe care mama a dat-o la început. Numai metoda pe care v-am propus-o este eficientă.

Niciun educator, niciun doctor nu poate schimba natura profundă a unui copil. Putem doar să o șlefuiim puțin, atâta tot; toate îmbunătățirile pe care vom încerca să le aducem apoi caracterului său nu constituie decât un fel de dresaj. Exact același lucru se întâmplă cu sălbaticii: ajungem să îi educăm puțin, să îi învățăm cum să mănânce, cum să se îmbrace, dar acestea nu durează: o dată ce s-au întors în tribul lor, ei redevin exact ceea ce erau înainte. Dacă un om este un criminal sau sfânt, nimeni nu îl poate schimba; este posibil ca în mod superficial, pentru scurt timp, să fie influențat, dar în profunzime el va rămâne întotdeauna ceea ce este.

Mulți spun că acest plan pe care îl propun nu este științific... Dar ei nu au dreptul să îl critice înainte de a-l încerca. Bineînțeles, nu se va aranja totul dintr-odată, este nevoie de mai multe generații. Chiar dacă părinții fac o lucrare susținută de purificare, nu vor putea să scape de moștenirea slăbiciunilor și a viciilor pe care le-au primit de la proprii părinți. Dar dacă sunt atenți, deja la prima generație, în ciuda elementelor vicioase ce se vor strecura încă în copiii lor, latura bună este cea care va ieși în evidență. A doua generație va fi mai bună, a treia și mai bună și, puțin câte puțin, toate aceste elemente rele ce

existau din trecut vor dispărea. Trebuie deci ca oameni inteligenți și responsabili să se decidă să înțeleagă importanța lucrării care se face în trupul mamei în perioada sarcinii, și cum o mamă instruită de legile galvanoplastiei, înconjurată cu grijă și afecțiune, și susținută de condiții materiale corespunzătoare, are posibilitatea de a forma nu numai corpul fizic al copilului, dar și corpurile sale astral și mental (adică corpul sentimentelor și cel al gândurilor), cu ajutorul celor mai bune materiale.

Din păcate, eu știu dinainte că planul îmi va fi refuzat, că nu va fi aprofundat, pentru că generația actuală este atât de bine modelată de alte filosofii încât, în mintea ei, nu mai este loc de alte idei. Evident, eu nu sunt atât de naiv încât să nu-mi dau seama de inconvenientele pe care absența unei mame, timp de mai multe luni, le poate atrage după sine într-un cămin. Dar puțin mai multă iubire, inteligență și bunăvoință vor permite mai ușor rezolvarea acestor probleme.

Pentru moment, este esențial ca știința să se hotărască în mod oficial să accepte aceste idei, dar ea este încă departe să o facă, foarte departe! Dovada: o soră din Fraternitatea noastră a mers recent să nască într-o clinică; într-o zi, în timpul unei conversații cu medicul, ea i-a spus că face parte dintr-un învățământ spiritual unde i s-a spus că mama poate face o lucrare importantă cu ajutorul gândului asupra copilului care se va naște. Știți cum a reacționat medicul? A izbucnit în râs și a zis: „Gândiți-vă, toate acestea sunt prostii! Ce credeți că ar putea să facă gândurile mamei asupra copilului?” Vedeți cam pe unde se situează încă medicii! Și mai spunem că așteptăm lumină din partea acestor oameni...

Este adevărat că anumiți biologi care au făcut experiențe pe șoareci au descoperit că stările de frică și de neliniște trăite de mama șoarece în timpul gestației se reflectau ulterior asupra progeniturii sale. Ei da, încă o dată vorbim despre șoareci! Se studiază șoarecii în loc să se studieze femeile care aduc de milioane de ani copii pe lume. Da, șoarecii îi învață pe oameni ce este adevărat și ce este fals! S-au construit laboratoare pentru a se studia șoarecii și se acordă o mare importanță acestor laboratoare, în timp ce laboratoarele naturii care au fost create de la începuturi și care sunt mult mai bine dotate decât laboratoarele oamenilor nu mai contează! Avem nevoie de mărturii despre șoareci! Șoarecii vor fi cei care vor instrui acum omenirea. Și atunci, ce se întâmplă cu femeile? Dar este foarte jignitor pentru ele!

Cum de nu sunt supărate?

Eu am lăsat însă șoarecii în pace. Am observat anumite femei însărcinate, și câțiva ani mai târziu am observat copiii: am văzut că agitațiile, tulburările, grijile mamei la o anumită lună de sarcină se reflectau într-o anumită perioadă a vieții copilului. Dar noi așteptăm răspunsul de la șoareci, și așteptând, pământul s-a populat cu monștri. Admițând totuși faptul că biologii au înțeles acum – deși nu este sigur – că ceea ce este adevărat pentru șoareci este și mai adevărat pentru femei, ei rămân oricum în întârziere pentru că trebuie să reeduce omenirea, dar cu încetineala metodelor lor mai au nevoie încă de secole. De altfel, măcar de ar face ceva pentru ca femeile să beneficieze de descoperirile lor! Ei vor continua să se ocupe de șoareci și nu vor învăța femeile despre ce trebuie să facă pe perioada sarcinii.

Iată de ce eu lansez o chemare femeilor din lumea întreagă: „Treziți-vă, dragi surori, fiți conștiente de această sarcină măreață pe care v-a încredințat-o Dumnezeu. Sunteți deținătoarele secretelor nemaiauzite prin care puteți regenera omenirea. Dar voi nu o știți și vă jucați cu aceste secrete... Luați aminte la misiunea voastră, iar pe de altă parte, bărbații se vor ocupa să vă pregătească cele mai bune condiții posibile pentru a duce la bun sfârșit această lucrare măreață și magică”. Desigur, ascultându-mă, multe femei vor spune: „De-a lungul secolelor am arătat iubire și bunătate, dar bărbații nu ne-au înțeles, ne-au batjocorit”. Da, eu știu, majoritatea bărbaților se comportă ca niște copii egoiști. Dar dacă ei sunt așa, înseamnă că femeile sunt cele care nu au știut să-și joace rolul de mame, nu au aplicat legile galvanoplastiei spirituale pe când îi purtau în pântec și acum suportă consecințele proastei lucrări pe care au făcut-o.

Natura a dat femeilor puteri pe care ele nu le folosesc sau pe care le utilizează în mod greșit. Ele trebuie să conștientizeze aceste puteri, să știe că de ele depinde întreg viitorul speciei umane. Dacă femeile vor să mă înțeleagă, ele vor constitui o putere deosebită în lume, nimic nu le va putea rezista. Dar ele trebuie să se unească pentru un ideal formidabil. Pentru moment, ele sunt dezbinat, cu excepția momentului când este vorba de a seduce un bărbat și a-l atrage în capcanele lor; de aceea ele nu sunt încă puternice cu adevărat. De acum înainte, trebuie ca toate femeile de pe pământ să se unească cu voința de a regenera omenirea. În pofida inteligenței, a capacităților lor, bărbații nu pot mare lucru în acest sens. Femeia, mama este cea

care a primit această misiune întrucât natura i-a dat puterea de a influența copilul care se va naște.

De aceea eu vă cer vouă, surorilor din Fraternitate, să deveniți conștiente de această misiune măreață, și de asemenea să luminați peste tot în lume pe surorile voastre care sunt încă neștiutoare. Acest ideal, această dorință de a deveni folositoare, vă va umple inima, sufletul, spiritul. Vă veți simți mereu inspirate, destinse, bogate, fiindcă acest ideal de a contribui la bunăstarea omenirii vă va susține, vă va hrăni. Atât timp cât nu veți avea acest ideal în sufletul vostru, nimic nu o să vă mulțumească; orice ați avea, vă veți afla mereu în aceeași stare de secătuire, de insatisfacție. Numai această preocupare de a îndeplini misiunea pe care Dumnezeu v-a dat-o și de a face ceea ce așteaptă Cerul de la voi, vă va face strălucitoare, luminoase și fericite.

Articol IV. Cap. 4 – Ocupați-vă de copiii voștri!

În societate se produce un anumit număr de schimbări ce nu sunt întotdeauna favorabile educației copiilor. De exemplu, femeile lucrează din ce în ce mai mult; ele își doresc să se simtă la fel de independente ca și bărbații, și cum slujba le dă această independență, ele își doresc să aibă o meserie. Dar această meserie le obligă să-și negligeze copiii care, venind de la școală, adesea nu găsesc pe nimeni acasă: mama și tata sunt la serviciu! Atunci copiii se descurcă așa cum pot... și se descurcă foarte bine făcând prostii departe de privirile părinților lor cărora le devin de altfel tot mai străini!

Eu nu spun că mamele nu trebuie să lucreze, observ numai consecințele acestor noi obiceiuri asupra educației copiilor. În calitatea mea de pedagog eu sunt obligat să văd aceste consecințe. Eu nu dau niciun sfat, stă în puterea fiecăruia să-și rezolve propriile probleme, dar cred că nimic nu poate înlocui prezența mamei acasă pentru un copil, cu condiția ca ea să fie cu adevărat prezentă, bineînțeles, și să-și îndeplinească rolul de adevărată educatoare.

Veți spune: „Da dar aceste schimbări de mentalitate se datorează de asemenea industrializării, progresului tehnic”. Desigur, se găsesc întotdeauna factori exteriori pe care să îi facem responsabili. Nu era obligatoriu ca progresul tehnic să îl conducă pe om la o situație catastrofală. Oamenii înșiși sunt aceia care, datorită necunoașterii, egoismului, poftelor lor, sau pus într-o asemenea situație. Condițiile sunt mereu de vină, dar oare cine le-a creat? Ele nu au căzut din cer. Progresul tehnic era un lucru bun, el putea să ușureze sarcina omului;

de ce omenirea a procedat astfel încât să ajungă să-și absoarbă toate energiile și să-și cauzeze propria ruină?

În orice caz, nimic nu justifică faptul că, sub pretextul că sunt ocupați, părinții își lasă copiii singuri sau îi încredințează altora: menajerei, vecinei... De ce i-au mai adus atunci pe lume? Dacă nu doreau să se ocupe de ei, ar fi fost mai bine să îi lase acolo unde se aflau. Acești părinți vor primi niște lecții, și propriii lor copii vor fi aceia care le vor administra, care îi vor face să sufere. Din moment ce i-au chemat pe această lume, le-au dat un trup, trebuie să se ocupe de ei și nu să treacă această sarcină în grija altor persoane. Dumnezeu știe ce prostii sau porcării le pot inocula aceste persoane!... dar eu nu doresc să intru în amănunte.

Părinții sunt atât de inconștienți! în loc să-și alăpteze ea însăși propriul copil, mama îl încredințează unei femei oarecare, obeză, care are mult lapte, fără să fie preocupată de bolile sau viciile pe care aceasta le poate transmite copilului prin intermediul laptelui ei. Copilul primește prin lapte câte ceva din caracterul femeii care îl hrănește. Iată de ce este important ca mama să fie ea cea care își hrănește copilul, și făcând acest lucru să îi dăruiască multă iubire. Astfel, copilul nu o va părăsi niciodată, nu o va face să sufere pentru că odată cu laptele el a fost hrănit și cu iubirea mamei.

Să urmărim acum ceva foarte interesant, înainte de naștere, mama își hrănește copilul cu sângele ei; apoi, o dată născut îl hrănește cu laptele său. Simbolic, sângele, care este roșu, reprezintă viața, forța, activitatea. Iar laptele, care este alb, reprezintă pacea, puritatea; el este un principiu de armonie ce vine să echilibreze! tendințele pur biologice reprezentate de sânge. Iată de ce toți copiii care nu au fost hrăniți cu laptele mamei lor nu se pot manifesta mai târziu în plenitudine. Laptele altor femei sau al animalelor nu conține pentru copil aceleași elemente ca acela al mamei.

Mama care își hrănește copilul îi va transmite prin lapte o iubire și o tandrețe de care el are absolută nevoie pentru a se dezvolta. De aceea, ea nu trebuie să îl hrănească atunci când este nervoasă sau prost dispusă, fiindcă toate aceste stări negative otrăvesc laptele și copilul primește elemente care îl pot îmbolnăvi fizic și psihic. Mamele trebuie să fie foarte atente și să se pregătească întotdeauna pentru a-și alăpta copiii în cea mai bună stare cu putință.

Multe mame, din motive estetice, superficiale, dau câte un

biberon copilului sau lasă pe altcineva să îl hrănească. În acest timp, ele se duc la baluri, la serate, la reuniuni și găsesc mai amuzant să-și păstreze sânii pentru bărbați, soț sau amant, întrucât se pare că alăptatul deformează sânii!... Observăm acum atâta deviație și dezordine în acest domeniu! Este motivul pentru care din ce în ce mai mulți copii devin niște străini față de părinții lor și se îndepărtează de ei: pentru că nu au fost hrăniți cu iubire, cu laptele mamei. Credeți-mă, eu nu inventez nimic, acestea sunt fapte ce au fost verificate.

Când mama își hrănește copilul, ea trebuie să o facă conștient, gândindu-se la el, vorbindu-i, pentru a-i dăruia o parte din inima sa, din sufletul său, din chintesența sa. Un copil hrănit în acest fel își va iubi întotdeauna mama; chiar dacă ea este neștiutoare, chiar dacă nu este frumoasă, el o va adora. Copilul trebuie conceput în iubire și hrănit în iubire. Mamele nu au încă conștiința suficient de deschisă și impersonală, ele nu-și dau seama de importanța misiunii lor de educatoare. Nimeni nu se ocupă de adevărata pedagogie și iată de ce la ora actuală totul o ia razna.

Priviți ce devin toți acești copii care au fost părăsiți și încredințați altora și căroră le-a lipsit iubirea tatălui sau a mamei lor... În Statele Unite mulți se găsesc pe străzi, unde așteaptă ca cineva să le propună să se culce cu ei pentru bani. Sute de copii de opt, zece, doisprezece ani fac trotuarul acum... Înainte, erau mai ales fete, acum sunt însă și băieți foarte tineri. Când sunt întrebați, acești băieți foarte tineri spun: „De ce îi urmați pe acești bărbați?

— Pentru că sunt amabili cu noi. Nu o facem numai pentru bani. Ei ne oferă afecțiune, în timp ce părinții noștri ne-au bătut, ne-au alungat, ne-au părăsit”. Bineînțeles, copiii au nevoie de iubire! Dar dacă același lucru s-ar întâmpla și în Franța?... Și sigur că se va întâmpla, pentru că tot ce apare în America ajunge și în Franța mai devreme sau mai târziu.

Ocupați-vă de copiii voștri! Eu știu că în acest moment mulți părinți consideră educația inutilă. Ei au fost convinși că trebuie să-și lase copilul să se dezvolte singur, fără vreo intervenție din exterior, fiindcă orice intervenție riscă să îi distrugă originalitatea; numai în libertate calitățile lui se vor dezvolta în mod natural. Ce greșală! În fiecare copil doarme cerul și infernul, iar viitorul copilului depinde de tendințele pe care părinții încearcă să le trezească și să le dezvolte în el. Eu v-am dat cândva un exemplu: o copilă tânără și pură, cea mai

nevinovată, cea mai bine educată; ea pare incapabilă să facă cea mai mică prostie, i dar dacă este incitată, dacă este pusă în anumite condiții ce îi trezesc sexualitatea, veți fi uimiți văzând ce este în stare să facă această creatură angelică! Fiecare este capabil să facă tot binele și tot răul, acest lucru depinde de condițiile pe care i le creați, de intențiile pe care le treziți în el.

Natura umană are două laturi, două aspecte, unul celest, celălalt infernal, iar după metodele pedagogice pe care le folosesc, părinții favorizează fie pe unul, fie pe celălalt; dacă ei nu veghează, vor vedea urmările! Trebuie să fie foarte atenți, cu atât mai mult cu cât formarea copilului nu s-a încheiat. În timp ce crește, când se formează, el este invadat de energii ce caută o cale, și nu este momentul să avem o încredere oarbă și să ne închipuim că am adus pe lume un mic înger. El va deveni un înger, da, dar cu condiția ca voi să fiți atenți, inteligenți, înțelepți, iar dacă sunteți neglijenți sau neștiutori, veți vedea ce diavol va ieși!

Articol V. Cap. 5 – O nouă înțelegere a iubirii materne

Să presupunem că o fată tânără pune pe primul loc viața spirituală: ea se roagă, meditează, face exerciții pentru a se apropia cât mai mult posibil de un ideal înalt pe care și-l dorește. Dar iată că se mărită, are un copil... Ei bine, ea va pune pe primul plan viața conjugală, de familie, viața copilului, și va renunța la restul. Să analizăm această atitudine.

Desigur, toată lumea o va aproba pe această tânără femeie, oamenii considerând normal faptul ca ea să sacrifice viața spirituală în favoarea copilului; ea este mama, iar el este copilul ei... Toate mamele și toți tații îi vor da dreptate: în ochii unei mame nimic nu trebuie să fie mai important decât copilul său, ea trebuie să încalce toate legile divine pentru el, iar dacă acest copil se îmbolnăvește sau moare, ea se supără pe Dumnezeu, acuzându-L de nedreptate și cruzime. Astfel înțelegem iubirea și toată lumea este fermecată de această iubire. Cu excepția mea, fiindcă o femeie care este legată de copilul său în asemenea măsură încât să îl uite pe Domnul, dovedește de fapt că ea se iubește doar pe sine, nu se gândește decât la ea și nu la copil.

Da, este clar: îndepărtându-se de Cer pentru a se dedica copilului, ea îl smulge pe acesta de la viața divină care este adevărata viață, îl smulge din această imensitate de lumină și pace de care copilul nu va mai beneficia. În dragostea ei prostească, ea îi face să părăsească

singurul loc în care ar fi fost fericit și în siguranță, unde ar fi devenit nemuritor. Crezând că îl salvează, ea îl conduce spre infern, ținându-l departe de frumusețe și armonie. Deci, vedeți, de mii de ani există o neînțelegere care se perpetuează în societate. Mama care își iubește copilul nu trebuie să îl îndepărteze de Cer de unde toate creaturile trebuie să se lumineze. Dacă ea îl uită pe Dumnezeu pentru a se gândi numai la copilul ei, gândul ei nu va mai avea acele elemente subtile venite din regiuni luminoase, venite de la Divinitatea însăși, și ea îl hrănește cu ceva mort.

O mamă care nu-și păstrează obiceiul de a merge alături de Dumnezeu nu poate răspândi în jurul copilului ei particule vii și luminoase care să facă din el o ființă excepțională. Ea va fi săracă, nu va putea să îi dea nimic. Iubirea ei obișnuită va concepe un copil obișnuit. El va fi probabil sănătos, bine îmbrăcat, dar va rămâne mediocru, pentru că va fi educat departe de prezența Domnului. În timp ce mama instruită în Știința Inițiativă va merge către Dumnezeu și îi va spune: „Doamne, vin în preajma Ta pentru ca Tu să-mi dai pentru copilul meu lumina, iubirea, sănătatea, frumusețea Cerului”. Și când ea va reveni, îl va impregna pe acesta cu elemente pe care mamele obișnuite nu le-au cunoscut și nici simțit vreodată. Ele spun că nu au timp... Da, dar iubirea lor egoistă nu le permite să aibă o asemenea filosofie, de aceea lumea continuă să fie populată cu ființe mediocre.

Mama nu trebuie să se ocupe niciodată de copil înainte ca ea să meargă lângă Dumnezeu pentru a lua viața și a o oferi copilului. De ce își închipuie ea că dacă îl lasă singur câteva minute, copilul ei va muri? Nu, chiar dacă copilul este în pericol de moarte în timp ce mama lui este plecată în preajma Domnului, când va reveni, ea îl va salva. Dar dacă neglijează să se ducă spre Dumnezeu ca să rămână alături de copil, în ziua în care i se va întâmpla ceva copilului ea nu va mai putea să facă nimic pentru el.

Câtă vreme mamele și tații sunt legați de familia lor atât de mult încât nu îndrăznesc să o părăsească din când în când pentru a merge să învețe, să se instruiască, ei nu vor putea să le facă viața într-adevăr fericită. Nu îi putem transforma pe membrii familiei atât timp cât rămânem prea mult alături de ei. Nu este vorba de a-i părăsi în chip fizic, ci de a-i părăsi în concepții, adică a lăsa deoparte o modalitate greșită de a-i iubi și a-i înțelege. Veți spune: „Dar aceasta este o cruciadă împotriva copiilor noștri!” Deloc, și poate că eu vă iubesc

copiii mai mult decât îi iubiți voi; acest lucru trebuie analizat. Dacă există cineva care vă iubește copiii, să știți că numai eu sunt acela; voi sunteți aceia care nu îi iubiți.

Era odată un băiat care îi cerea bani mamei lui ca să se distreze și a amenințat-o că se va sinucide dacă ea nu îi va da. Atunci mama i-a spus: „Du-te, copilul meu, du-te și omoară-te, nu este nevoie pe pământ de oameni ca tine. Eu voiam să fii o ființă nobilă, mare, și tu te porți ca un criminal, du-te și sinucide-te, poate că este mai bine... Voi mulțumi Cerului când nu vei mai fi”. Ei bine, din cauza acestui curaj, pentru prima oară, fiul s-a cumințit și a devenit o ființă minunată. El spunea după trecerea anilor: „Mama este aceea care m-a salvat!” Dar dacă mama și-ar fi smuls părul din cap și ar fi spus: „Oh, bietul meu fiu, să nu faci asta, iată banii”, ea ar fi făcut din el un călău.

La fel procedează și cei mai mulți dintre părinți: datorită bunătății lor oarbe, a slăbiciunii, a neputinței lor, ei fac din copiii lor criminali. Și apoi spun: „Da, dar noi îi iubim...” justificându-și lipsa de pedagogie și de psihologie prin această frază: „Noi îi iubim”. Iată cum este înțeleasă iubirea! În loc să spună: „Cât suntem de slabi și de proști!”, ei spun: „Noi îi iubim”. Eu sunt singurul care nu îi cred. În spatele acestor cuvinte: „Noi îi iubim”, eu aud: „Ce idioți suntem!” Da, iată ceea ce înțeleg eu.

Abraham îl iubea pe Isaac, dar a acceptat să îl sacrifice pentru a-i demonstra lui Dumnezeu că pe El îl iubea mai mult decât pe propriul său fiu. Se pune mereu întrebarea de a ști dacă îl iubim mai mult pe Dumnezeu sau pe propriul nostru copil. Dumnezeu a vrut să îl încerce pe Abraham și El i-a cerut să-și sacrifice copilul. Veți spune: „Cum așa? Domnul nu era atât de clarvăzător pentru a cunoaște iubirea lui Abraham, mai era nevoie să îl verifice?” Nu, Domnul știa dinainte ce va face Abraham, El îi vedea inima, gândurile, dar Abraham era acela care nu știa ce era mai puternic în el și trebuia să o știe. De aceea Dumnezeu i-a dat această încercare. Această încercare nu era destinată ca învățătură Domnului, ci pentru Abraham însuși.

De altfel, toate încercările pe care Dumnezeu ni le trimite ne folosesc pentru a ne cunoaște pe noi înșine. Pentru că noi suntem aceia care nu știm până la ce punct putem fi rezistenți, inteligenți, tari, buni, generoși, sau slabi, proști... Ne facem iluzii, spunem: „Am învins aceasta, am învins cealaltă... nu îl iubesc decât pe Domnul”, dar în fața celei mai mici încercări capitulăm și nu înțelegem cum de este posibil

acest lucru. Și iată că Abraham îl iubea pe Dumnezeu mai presus de orice, el știa că din moment ce Domnul i-a dat acest fiu, tot Domnul era acela care i-l putea lua.

Atunci, de ce mamele nu judecă astfel? Ele vor să-și salveze copilul părăsindu-l pe Domnul; ele se gândesc că este suficientă protecția lor pentru ca el să fie la adăpost. Dar ce protecție pot oferi când ele însele nu sunt protejate, fiindcă întorc spatele marelui Protector? Cât orgoliu, câtă vanitate!

Abraham, care era cu adevărat un Inițiat, nu s-a revoltat împotriva ordinii Domnului și s-a pregătit să-și sacrifice copilul. Dar cum Domnul nu este un monstru crud, în ultimul moment El l-a înlocuit pe Isaac cu un berbec. Toate acestea erau de ajuns, întrucât Abraham știa acum până unde putea merge cu iubirea sa pentru Dumnezeu, de ce sacrificiu era în stare. O mamă care nu este pregătită să accepte același sacrificiu ca și Abraham, nu este în primul rând o mamă inteligentă, și în al doilea rând este și prea orgolioasă. Cum îndrăznește ea să-și închipuie că știe mai bine ca Domnul dacă trebuie ca pruncul ei să trăiască sau să moară? Cu o concepție atât de obișnuită despre iubire, ea nu poate să-și ajute cu adevărat copilul, pentru că în loc să-și ducă copilul spre lumină, dimpotrivă, ea îl îndepărtează. Pe primul loc în gândurile ei se află iubirea de sine, atâta tot. Nu este bine, iar într-o zi va trebui să plătească această eroare într-un fel sau altul: pentru că nu și-a îndeplinit datoria. Datoria ei era să se afle în Cer, și să-și conducă acolo și copilul.

Nu trebuie niciodată să părăsim Cerul pentru nimeni: nici pentru un copil, nici pentru o nevastă, nici pentru un soț, pentru că numai rămânând în Cer, vorbind simbolic, putem să le facem bine. Dacă părăsiți lumina pentru a face plăcere nu știu cui, nu veți avea nici Cerul, nici pământul, adică nu veți avea nici pe Domnul, nici pe cei pentru care ați făcut mari sacrificii și veți rămâne singuri. Trebuie să căutați Cerul și veți avea de asemenea și pământul, fiindcă pământul urmează întotdeauna Cerul, el i se supune și îl servește.

Când sentimentalismul, atașamentul orb predomină, nu numai că nu îi veți ajuta pe alții dar veți și suferi. Pentru a evita aceste suferințe, trebuie să puneți inteligența, înțelepciunea și pe Dumnezeu pe primul loc, și din acel moment tot ceea ce iubiți vă va aparține. Toți copiii pe care îi iubiți în chip divin sunt ai voștri, și ei vă preferă pe voi decât pe mamele lor dacă ele îi iubesc în mod prostesc. Veți spune:

„Dar nu este posibil! Legăturile de sânge sunt acolo...” Dar credeți-mă, aceste legături nu sunt cele mai puternice, există legături și legături.

Numai cei pe care știți să îi iubiți, fie ei copii, bărbați, femei, vă aparțin. În aparență, legăturile de sânge sunt cele mai puternice, dar în realitate se întâmplă deseori ca membrii unei familii să nu aibă afinități unii față de alții pentru că aparțin diferitelor familii spirituale. De exemplu, puteți să aparțineți fizic unei familii de țărani și spiritual unei familie de regi. Și invers, puteți fi în mod fizic copilul unei familii regale, în timp ce în realitate aparțineți unei familii de mizerabili și de vagabonzi.

Cum va acționa în caz de nevoie acela care își iubește cu adevărat familia? El va avea curajul să o părăsească pentru un timp pentru a merge în străinătate ca să câștige bani. În timp ce un altul, care nu simte aceeași iubire, nu va avea curajul să plece. Vedeți, în aparență, primul și-a părăsit familia dar a făcut-o pentru a o ajuta: el a plecat în străinătate să adune bani și când va reveni toți vor fi fericiți. În timp ce acela care nu a vrut să-și părăsească familia, o lasă pe aceasta și se lasă și pe sine în sărăcie. Acum, să traducem: adevăratul tată, adevărata mamă își va părăsi copilul, familia și, prin meditație, prin rugăciune, va pleca în „străinătate”, adică în lumea divină unde va aduna bogății, și când va reveni, toți se vor găsi în bunăstare; în timp ce acela care nu a înțeles, va rămâne alături de familia sa, dar ce îi va putea el aduce? Nu mare lucru, câteva mărunțișuri, niște pâine mucegăită rămasă prin sertare.

Adevăratul tată, adevărata mamă, merg în „străinătate”. Pentru cât timp? Aceasta depinde: poate o jumătate de oră, o oră... poate o zi sau trei luni, și când revin, își revarsă bogățiile. Deci, vedeți, am argumente solide pe care toată logica voastră nu poate să le zdruncine. Iar dacă mamele nu sunt de acord, atunci ele să vină să discute cu mine! Eu le voi spune: „Voi pretindeți că vă iubiți copilul, dar analizați dacă îl iubiți. Dacă l-ați iubi, ați merge acolo, „în străinătate”, cel puțin zece minute, o jumătate de oră, și din acel moment, copilul va trăi în belșug”. Mama face totul pentru copilul ei; îl iubește, se ocupă de el zi și noapte. Dar de ce acest copil rămâne unul obișnuit... dacă nu devine un vagabond sau un criminal? Pentru că mama nu a învățat că putea să își proiecteze iubirea spre zonele sublime pentru a lua de acolo alte elemente de care copilul va avea nevoie mai târziu și să i le transmită: particule ce vor lucra asupra lui pentru a deveni o ființă excepțională.

Cum poate o mamă să creadă că având un spirit limitat, fiind neștiutoare, având preocupări prozaice, va putea obține elemente indispensabile pentru ca mai târziu copilul ei să facă minuni și să contribuie la binele societății și al întregii omeniri?

Atât timp cât mama nu încearcă să atingă zonele cele mai înalte ca să atragă particule de lumină, de puritate, de eternitate, orice ar face, ceea ce va da copilului ei va fi mereu ceva obișnuit. Nu cantitatea elementelor contează, ci calitatea lor, iar ea trebuie să caute și să găsească această calitate. Este ca în matematică: niciun număr de figuri din a doua dimensiune nu poate da o figură din a treia dimensiune... niciun număr de corpuri din a treia dimensiune nu poate construi un corp din a patra dimensiune. Ceea ce înseamnă că niciun anumit număr de oameni obișnuși nu va da un geniu, niciun număr de genii nu va da o divinitate... Pentru a putea pregăti o ființă divină, trebuie adăugate alte elemente ce nu se găsesc decât în lumea spirituală, în lumea divină. Aceste lucruri trebuie bine înțelese.

Trebuie deci ca mamele să învețe să lucreze cu copiii lor ca, din când în când, câteva minute, de mai multe ori pe zi, prin gândurile lor, prin rugăciunile lor, ele să meargă în fața Domnului și să spună: „Doamne, vreau ca acest copil pe care Tu mi l-ai dat să fie servitorul tău, dar pentru aceasta am nevoie de altfel elemente ce nu se găsesc decât în preajma Ta. Te rog să mi le dai; dacă nu, acest copil nu va da nimic bun și nu va fi bine nici pentru el, nici pentru Tine, nici pentru mine”. Domnul va sta pe gânduri și va chema pe unii din servitorii săi cărora le va da ordin să se ocupe de această mamă.

Sunteți mirați de modul meu de a prezenta lucrurile?... Este important însă ca voi să înțelegeți și să avansați; mai puțin contează ca aceste lucruri să fie prezentate într-un mod catolic, literar, filosofic, academic sau nu. Eu aș vrea să fac totul pentru mame, le admir pentru sacrificiile de care sunt capabile, dar trebuie ca și conștiința lor să se lărgească și să învețe să lucreze pentru copiii lor cu mijloace noi, cu mijloace spirituale. Ele se gândesc mereu că îngrijirea și sacrificiile lor sunt suficiente. În realitate, nimic nu este de ajuns; trebuie adăugate mereu particule, forțe, puteri cerești. Un copil, care este hrănit și impregnat zilnic cu aceste elemente, va uimi mai târziu întreaga lume.

Veți spune că nu este ușor să apari în fața Domnului... Dar aceasta este numai o modalitate de exprimare! Mama atrage deja elemente de natură subtilă și le proiectează asupra copilului său

unindu-se prin gânduri cu zonele celeste. Au fost cazuri în care iubirea mamei a reușit să smulgă de la moarte un copil. Da, pentru că o astfel de iubire era de o asemenea forță încât producea transformări în copil: datorită acestui puternic curent de iubire, multe elemente nocive erau astfel îndepărtate, iar copilul era salvat. Acestea sunt evident cazuri excepționale și fără să așteptăm circumstanțe așa de dramatice, în viața curentă mamele au numeroase ocazii de a-și manifesta iubirea față de proprii copii.

De exemplu, dimineța la răsăritul soarelui. Eu sunt foarte emoționat când văd că mamele își duc bebelușii în fiecare dimineță la răsăritul soarelui, la Rocher; așa fi vrut să le ofer mijloacele să facă o lucrare mai bună asupra lor și le-aș fi spus câteva lucruri. În loc să vă plimbați copilul pe ici sau pe colo pentru a-l calma, a-l adormi sau mai știu eu ce, așezați-vă puțin și adresați-vă lui: „Tu, comoara mea, iubirea mea, splendoarea mea...” Și vorbindu-i astfel, îl scăldați în lumină; precum soarele, îl umpleți cu iubirea voastră, invitați toți îngerii și arhanghelii prin puterea iubirii voastre. Veți spune: „Doamne, vreau ca acest copil să fie servitorul tău, să fie cel mai frumos, cel mai inteligent, cel mai strălucitor, cel mai luminos, cel mai sănătos” și să vi-l închipuiți în această splendoare.

Femeia posedă o puternică imaginație datorită căreia își modelează copilul, iar cum toate sentimentele și dorințele ei se înregistrează în corpurile eteric, astral și mental ale copilului, acționând astfel, nu numai că mama ajută copilul în evoluția sa, dar între ea și el se creează o legătură foarte puternică.

Una din principalele cauze ale rupturii pe care o observăm acum între copii și părinți este aceea că părinții nu au știut să-și influențeze copiii cu propriile lor vibrații, nu au știut să îi impregneze cu iubirea, cu înțelepciunea, cu forța, cu viața lor. De ce mamele nu au descoperit toate acestea până acum? Ba da, din timp în timp, când ei sunt bolnavi sau când vin să le îmbrățișeze, ele manifestă puțină iubire pentru ei, dar această iubire este ineficace pentru că este imediat înlocuită cu alte sentimente. Oh, este atât de rar să știi să lucrezi în mod conștient, inteligent. Deci, iată ceea ce trebuie să facă mamele la răsăritul soarelui, și ele vor fi mirate să vadă că vor deveni neobosite datorită iubirii lor. Pentru că iubirea trezește, stimulează toate celulele creierului.

Într-o altă conferință în care v-am vorbit despre puterea

gândului și a cuvântului, vă explicam cum să vă influențați copilul vorbindu-i atunci când el doarme în leagăn. Chiar dacă el nu aude, nu înțelege, anumite legi ale universului fac ca tot ce voi sunteți pe cale să înregistrați în el, să încolțească atunci când va fi mai mare. Puteți să îi vorbiți de bine, de adevăr, de legile morale, având convingerea că toate cuvintele voastre se înregistrează. De altfel, cine știe dacă, după toate acestea el nu va înțelege ceea ce spuneți? El nu are încă posibilitatea să se exprime și să vă arate că înțelege pentru că organele lui nu sunt încă formate.

Chiar și un copil handicapat este în realitate un spirit la fel de puternic, la fel de inteligent ca și celelalte, dar care nu se poate manifesta deoarece atât creierul său cât și corpul său fizic sunt subrede. Luați exemplul celui mai mare virtuoz al lumii, dați-i un pian dezacordat, oare va putea el să cânte? Nu, bineînțeles; el este perfect capabil, dar pianul este într-o stare jalnică. Ei bine, creierul este pianul, instrumentul prin intermediul căruia spiritul se manifestă; proprietarul său poate fi un geniu, un virtuoz, dar atât timp cât instrumentul nu este acordat, el nu va putea cânta. Poate că așa stau lucrurile și în cazul copiilor; ei văd, înțeleg multe lucruri, dar nu se pot exprima. Se raportează cazuri stupefiantе și inexplicabile. Rămân în continuare mistere de limpezit pentru viitor. Cunoaștem atât de puține lucruri despre bebeluși! Uneori observăm unii care au, timp de câteva momente, o expresie atât de inteligentă încât suntem înmărmuriți. Apoi, ei își recapătă imediat fizionomia obișnuită de bebeluș. Eu observ copiii; pentru mine, ei reprezintă cărți în care pot citi multe lucruri.

Eu mă adresez deci mamelor: Vreți cu adevărat ca fiul sau fiica voastră să devină o ființă minunată, un slujitor al Domnului, un geniu, un sfânt, un binefăcător al omenirii? Ocupați-vă de ei cu toată iubirea voastră. Numai iubirea poate totul. Vorbiți-i când doarme, mângâiați-l încet, învăluiți-l în toate culorile luminii: roșu, portocaliu, galben-auriu, verde, albastru, indigo, violet... Dar dacă vreți să cunoașteți adevăratele culori ale luminii solare, trebuie să aveți o prismă, fiindcă nicăieri natura nu oferă culori atât de frumoase, atât de puternice ca la trecerea printr-un cristal. Puteți admira astfel culorile mult timp și apoi să le regăsiți prin imaginație. Nu lucrați asupra copilului cu orice fel de culoare, ci numai cu aceste culori ale prisme, care sunt adevăratele culori.

Încercați să vă impregnați copilul cu raze luminoase, să vă imaginați că prin toate celulele corpului său trec curenți... În acel moment, sunteți pe cale să repetați cel mai mare mister al creației, acela al Domnului însuși care străbate materia ca să o însuflească.

Articol VI. Cap. 6 – Cuvântul magic

Câte anomalii există în atitudinea părinților față de copiii lor! Sub pretextul că un copil este prea tânăr pentru a înțelege ce se petrece în jurul lui, ei își permit tot felul de cuvinte, de gesturi și comportamente fără să se întrebe dacă acestea acționează sau nu defavorabil asupra psihicului lor. Copilul este foarte vulnerabil, totul se înscrie în el, și adesea anumite dereglări ce apar mai târziu vin din scene sau din conversații la care el a asistat pe când nu era decât un bebeluș.

Mulți părinți nu sunt destul de atenți la felul în care le vorbesc copiilor lor. Ei nu încetează să îi trateze drept incapabili, leneși, idioți, iar copiii, sugestionați, hipnotizați, devin după un timp cu adevărat niște proști și incapabili. Acești părinți nu cunosc deci puterea și acțiunea cuvântului, și faptul că ceea ce spun poate avea o influență imensă asupra copiilor lor. Părinții sunt aceia care uneori își omoară copiii. De ce trebuie îi sperie, să îi amenințe că vine lupul sau polițistul ca să îi facă mai liniștiți sau mai ascultători? De ce este nevoie ca la cea mai mică prostie să le adreseze reproșuri sau blesteme? Ei nu știu că toată viața lor acești copii se vor simți amenințați, în pericol, și că vor deveni niște isterici.

De acum înainte, părinții trebuie să învețe să se folosească de puterea cuvântului pentru a face bine copiilor lor, iar eu vă pot oferi o metodă. Ea este adresată mamelor care au copii foarte mici. În timp ce copilul său este adormit, mama se poate așeza lângă patul său, sau să-l ia în brațe, și să îi spună încet: „Copilul meu, eu te iubesc mult, mă gândesc la tine, vreau să te faci mare, să fii demn, luminos, divin, plin de inteligență, de forță, de puritate, de bunătate...” Să îi vorbească astfel despre tot ceea ce ea dorește mai bun pentru el. Se poate ca unii să găsească această metodă lipsită de sens, dar aceia care cunosc marile legi ale universului mă vor aproba, întrucât ei cunosc atotputernicia cuvântului. Chiar dacă pe moment copilul nu înțelege nimic, cuvintele mamei sale se vor înregistra în subconștientul său și vor lucra asupra acestuia în sensul în care ea a ales să le îndrepte.

Mamele trebuie să facă aceasta în fiecare zi, în fiecare seară, sau

în timpul nopții. Să le vorbească copiilor mângâindu-i pe cap, cu blândețe, menționând toate forțele, calitățile, virtuțile pe care le au și pe care le vor dezvolta mai târziu. Să le vorbească despre viitorul lor: că ei vor fi fericiți, vor fi mari, vor deveni ființe excepționale. Să pronunțe numai cuvintele cele mai poetice, mai minunate.

În general, în cazul educației copiilor se așteaptă ca aceștia să fie capabili de o anumită înțelegere intelectuală. În acel moment li se dau explicații și se consideră că acestea reprezintă adevărata educație. Nu, de altfel ele nu au niciodată o mare valoare pedagogică. În pedagogie, singura metodă cu adevărat eficace este exemplul. Arătați în mod concret copiilor ce trebuie să facă, faceți-o voi înainte și nu explicați nimic. Arătați cum se spală, cum se face curățenie, cum se face ordine, cum se pregătește masa... Copiii sunt niște mici maimuțoi: de îndată ce vă văd că faceți ceva, o vor face și ei la rândul lor.

Iar dacă cineva îmi spune acum: „Dar înainte să fac ceea ce mă sfătuiți, aș vrea să înțeleg exact ce se petrece și care sunt procesele declanșate în domeniul eteric”. Dacă vă așteptați să vedeți și să înțelegeți totul ca să începeți să faceți ceva, veți aștepta secole, și în acest timp copilul vostru va ajunge un neisprăvit. Treceți la treabă acum, ocupați-vă de el pentru că aveți o mare responsabilitate.

Iar ceea ce este minunat, este faptul că din clipa în care pronunțați aceste cuvinte magice pentru copilul vostru, ies și strălucesc culori din inima, din mintea voastră, și chiar anumite entități luminoase, atrase și emoționate de toată această frumusețe, se decid să rămână lângă copil pentru a lucra asupra lui. Deci, vă rog, reduceți puțin la tăcere intelectul vostru ce este mereu gata să obiecteze și să pună întrebări, și credeți în ceea ce vă spun eu astăzi, veți câștiga din aceasta, și mai ales copiii voștri vor câștiga. Oare cunoașteți suficient de bine legile lumii psihice, ale lumii spirituale, pentru a vă pronunța și a pune la îndoială spusele mele? Atât timp cât sunteți încă neștiutori, aveți nevoie să credeți și să urmați pe cineva care a mers mai departe decât voi pe calea cunoașterii. Prin urmare, mamele să le vorbească copiilor lor, chiar și când aceștia dorm, chiar dacă ei nu înțeleg. Unii vor spune că le vorbesc prin gând. Dar aceasta nu este de ajuns, întrucât este o mare diferență între gând și cuvânt.

Într-o zi, mă aflu la Amsterdam unde țineam o conferință, iar în auditoriu erau mai mulți reprezentanți ai mișcărilor spiritualiste... Printre alte lucruri, eu spuneam că meditația produce o mare

acumulare de energie psihică și că multe persoane se mulțumesc să mediteze fără să pronunțe vreodată cuvinte, simțind că aceste forțe sfârșesc prin a le perturba. De ce? Pentru că nu au știut să le dea o finalitate, o orientare. Trebuie deci ca ele să pronunțe câteva cuvinte pentru ca toate entitățile adunate prin meditație să se îndrepte în direcția indicată de cuvânt. Dar de ce cuvântul? Oare gândul singur nu este destul de puternic? Ba da, numai că gândul fără cuvânt este ca și cum ați scrie pe o hârtie tot felul de promisiuni și de angajamente, dar fără să vă puneți sub ele semnătura. Atât timp cât nu vă semnați, promisiunile nu sunt valabile. Puteți declara, promite sau lăsa prin testament tot ce doriți, dar fără semnătura personală nimic nu va fi luat în considerare. În fața lumii, semnătura este aceea care contează. Ei bine, pentru lucrarea voastră spirituală cuvântul este ca o semnătură.

Când am spus toate acestea, președintele Societății Antroposofice din Olanda a exclamat: „Ah! Este ceva nou pentru noi!” El era entuziasmat. Ei, da! Acestea sunt adevăruri pe care mulți nu le cunosc. Cuvântul este deci foarte important. Puteți gândi ore întregi, dacă vreți, dar dacă doriți să declanșați ceva, să dați un impuls pentru a vă concretiza gândul aici, în planul fizic, cuvântul trebuie să intervină. Gândul este puternic în planul psihic, iar cuvântul este puternic în planul fizic. Înțelegeți deci acest adevăr și veți obține rezultate deosebite. Numai că, bineînțeles, nu pronunțați cuvinte înainte de a vă forma în voi înșivă un gând viu, susținut de un sentiment foarte puternic, altfel cuvintele voastre vor rămâne goale, sărăcăcioase, fără forță, și nu vor produce niciun rezultat.

Chiar și copiii care mă ascultă aici, înregistrează mereu câte ceva din ceea ce spun. Mai târziu, tot ceea ce au înregistrat astfel, fără să înțeleagă, va apărea în conștiința lor și în acel moment vor putea profita de toate acestea; le vor folosi și vor reuși mult mai bine decât copiii care au fost îndepărtați de anumite preocupări sub pretextul că ele nu erau încă pentru vârsta lor.

Acesta este și cazul părinților care își duc copiii în fiecare dimineață la Rocher ca să asiste la răsăritul soarelui. Ne putem gândi că este de preferat ca acești copii să rămână liniștiți în pat. Ei bine, nu, și chiar dacă ei adorm acolo, se vor impregna cu această ambianță de rugăciune, de meditație, de contemplare; ei primesc razele soarelui care sunt spirite conștiente și aceste raze lucrează asupra corpurilor

lor eterice și lasă acolo urme. După câțiva ani, dacă unii încearcă să îi antreneze să comită fapte reprobabile, acești copii vor simți în ei o împotrivire, o forță care îi va reține pe calea purității, a luminii, a înțelepciunii. Chiar dacă nu îi vor cunoaște originea, această influență va rămâne atât de profundă în ei încât vor fi obligați să o constate. Iată de ce educația trebuie să se facă chiar înainte ca înțelegerea să apară la copil.

Eu am mers de altfel și mai departe spunând că după naștere este deja prea târziu ca să se înceapă educația unui copil. Da, deja din acel moment părinții nu mai au nicio putere pentru a-și influența copilul. Ei trebuie să facă acest lucru înainte de naștere, și chiar înaintea concepției. Din acest moment începe adevărata educație, aceea care este puternică, eficientă, reală, indestructibilă.

Eu știu că pedagogia mea este nouă, chiar ciudată, dar ea dă rezultate. Când un copil mănâncă, el nu înțelege încă rostul acestor energii pe care hrana i le va aduce și modul în care acestea vor contribui la dezvoltarea sa psihică, morală, intelectuală, dar nu așteptăm momentul în care va înțelege pentru a i se da să mănânce. Ei bine, nu trebuie nici să ne așteptăm să înțeleagă ca să introducem în el elemente divine. Dacă ar trebui să așteptăm ca acești copii să fie în stare să înțeleagă viața spirituală ca să le-o oferim, ei vor muri repede, vor fi morți spiritual. Deseori se întâmplă acest lucru. Așteptăm ca ei să ajungă la vârsta potrivită unei educații spirituale, și până atunci îi lăsăm să se cufunde într-atât într-o viață mediocră, iar când vrem să îi corectăm, va fi prea târziu, nu va mai fi nimic de făcut.

Articol VII. Cap. 7 – Să nu lăsați niciodată un copil fără o preocupare

Ați văzut cât de mândri erau copiii că au cântat! Pentru ei era ceva serios. Oh! Au făcut ceva care contează! Toată viața își vor aminti că au cântat în fața unui public. Poate că pentru voi nu este așa de important, dar pentru ei este un eveniment: dacă veți pătrunde în inima acestor copii, veți vedea că a fost un eveniment. Acum trebuie să îi încurajați, să le spuneți că a fost minunat, că avem nevoie să îi auzim și că trebuie să mai învețe și alte cântece.

Trebuie să trezim la copii dorința ca ei să se arate cât mai capabili într-o activitate sau alta. Este mijlocul cel mai bun de a-i împiedica să facă prostii și de a-și pierde timpul pe oriunde. Nu trebuie să lăsăm niciodată un copil inactiv. Adesea când cerem unui copil să fie

cumpătat, îi spunem: „Fii cuminte”. Dar de ce confundăm cumiŃtenia cu imobilitatea? Oare a nu te mişca, a nu face nimic înseamnă cumiŃtenie? Să nu ne mire faptul că mai târziu copilul va detesta cumiŃtenia, fiindcă în mintea sa ea este legată de imobilitate, iar el este atât de dinamic! De altfel, ar fi mai bine să nu îi cerem unui copil să stea nemişcat, ci totdeauna să îi dăm ceva de făcut pentru a-i găsi o preocupare.

De aceea părinţii trebuie să accepte faptul că odraslele lor suferă puţin când fac ceea ce li s-a cerut la şcoală sau în altă parte. Copiii au asemenea resurse, o asemenea rezistenţă, încât uită imediat aceste suferinţe. Caracterul lor se formează cu fiecare străduinţă, şi aceasta trebuie să îi bucure pe părinţi. Dar dacă, dimpotrivă, ei spun: „Oh, săracul, nu trebuie să îl obosim”, îl vor face slab, leneş, incapabil, egoist, numai pentru a-l scuti de câteva mici eforturi. Iată care este iubirea şi pedagogia adulţilor! Oare aceşti copii care urcă la Rocher pentru a asista la răsăritul soarelui sunt de plâns? Ei sunt nefericiţi fiindcă nu au mai rămas în paturile lor? Nu, ei sunt fericiţi, priviţi-i! Părinţii trebuie să ştie că adesea ei sunt cei care, sub pretextul de a nu îi supraîncărca, îşi menţin copiii în slăbiciune. Ei trebuie să-şi schimbe atitudinea, dacă nu, ei vor fi cei care vor suferi toată viaţa fiindcă au făcut din copiii lor fiinţe egoiste şi capricioase.

Cunosc mulţi părinţi care au făcut această greşeală şi care acum îşi smulg părul din cap. Eu le spun: „Este numai greşeala voastră. Copiii trebuie învăţaţi de timpuriu să vă ajute, să spele câteva farfurii, să strângă patul, să facă unele treburi uşoare”. Evident, cele mai multe lucrări sunt prea grele pentru cei mici, ei nu au nici forţa nici abilitatea necesară, dar ele pot fi făcute în faţa lor, spunându-le: „Mai târziu o să le poţi face şi tu”. Până atunci, sunt multe lucruri mărunte pe care ei le pot deja face. Numai că părinţii nu le dau nimic de făcut, pentru că este mai uşor pentru părinţi să facă ei mai repede anumite treburi, decât să le arate copiilor cum să le facă şi să îi supravegheze în timp ce le fac. Dar aceasta nu este o metodă bună de educare pentru că, mai târziu, ei nu vor mai dori să facă ceea ce nu au învăţat când erau mici: capacităţile lor nu au fost exersate destul de timpuriu. În acel moment, părinţii pot să spună: „Leneşule, du-te să faci una sau alta, încearcă să înveţi...” dar copilul nu va dori fiindcă este prea târziu.

Există obiceiuri bune pe care copiii trebuie să le înveţe încă de mici, pentru că aceste obiceiuri le vor avea toată viaţa. Am întâlnit

cândva un bărbat care a stat de mai multe ori la închisoare pentru furt și mi-a mărturisit că, și la închisoare, își făcea dimineața și seara rugăciunea; era un obicei pe care tatăl lui l-a învățat de când era mic și el nu putea să se dezobișnuiască. I-am spus: „Dar tu te rogi dimineața și seara continui să furi?

— Ah, asta este altceva”. Pentru el, a te ruga și a fura nu erau incompatibile. Evident, ar fi fost mai bine dacă tatăl său i-ar fi insuflat și obiceiul de a nu fura!

Nu ne dăm seama de forța pe care o reprezintă obișnuința. Dacă un copil este obișnuit ca părinții să cedeze la capriciile lui, totul s-a sfârșit: mai târziu, chiar și când nu va avea dreptate și va fi conștient de aceasta, va dori să i se cedeze. Iar în acel moment va fi prea târziu pentru a-l mai schimba. Un copil pe care l-am răsfățat, l-am alintat, va pretinde să avem mereu această atitudine față de el. Din păcate, în acel moment nu va exista decât o singură forță capabilă să îl educe: viața, pentru că viața este neiertătoare. Atunci copilul va suferi și se va îndrepta. Dar câte suferințe inutile nu le pregătesc părinții copiilor lor neștiind să se opună capriciilor acestora!

De aceea, eu le spun adesea părinților: „Atenție, bunătatea voastră nu este în realitate decât slăbiciune, necunoaștere... Voi veți fi aceia care vor plânge mai târziu pentru că veți fi primele victime ale bunătății voastre prostești”. Câți părinți nu au venit să mi se plângă de atitudinea copiilor lor! Am fost obligat să le spun că ei erau cei vinovați, dar evident nu m-au înțeles. Nu trebuie să fii slab cu copiii, pentru că apoi ei abuzează și nu va fi din vina lor. Dacă nimeni nu arată unui copil că există reguli ce trebuie respectate și dacă, prea tânăr deja, el are impresia că totul se învâрте după capriciile lui, cum vreți voi ca să asculte apoi de acela care l-a mustrat puțin? El nu îl va asculta și este normal. El va dori să braveze, să distrugă totul în jur, cu riscul de a se pierde chiar pe sine, doar să nu cedeze. Pentru că așa a fost obișnuit, și nu este totuși vina lui.

Atunci când părinții își dau seama că educația proastă a distrus caracterul copilului, nu le mai rămâne decât să se roage Cerului, spiritelor înțelepciunii, ca să îi dea o lecție care să îl facă să judece. Copilul va plânge puțin, voi îl veți consola, dar va înțelege, și datorită acestor mici lecții, el va fi salvat. Am observat atent și adesea am văzut că bunătatea, bunătatea prostească încurajează viciile. Bunătatea este minunată, dar cu condiția ca ea să se afle în slujba înțelepciunii.

Într-o zi mă aflu într-o familie de oameni bogați și cu o poziție bună în societate. Ei erau foarte preocupați din cauza unicului lor fiu care nu le făcea decât probleme. Ei îl răsfățau, îi dădeau mulți bani, el se distra și bineînțeles că își neglija studiile. Am vrut să îi ajut, și atunci le-am spus: „Vreți să vă salvați fiul? Mai întâi trebuie să înțelegeți că el nu este dotat pentru studii. Dacă eram în locul vostru, l-aș fi trimis ca ucenic într-un garaj, la un patron sever care să îl oblige să muncească și aș fi încetat să îi mai dau bani, pentru că această îndestulare nu face decât să îi dezvolte latura negativă”. Le-am explicat pe îndelete toate acestea, dar nu m-au înțeles; ei au fost chiar foarte nemulțumiți de sfatul meu, simțindu-se umiliți de ideea că am vrut să fac din fiul lor un muncitor în timp ce ei își doreau o situație strălucitoare pentru el. Ei nu m-au ascultat și au continuat să-și trimită fiul la cele mai bune școli din Franța și din străinătate, să îi ofere cei mai buni profesori, și mai ales au continuat să îl răsfete cu bani și cadouri.

După câțiva ani, situația a devenit cu adevărat dramatică, încât și-au amintit de sfatul meu cu garajul. Dar ce surpriză pentru mine atunci! Eu le spuseseam să îl trimită la ucenicie într-un garaj, și în loc de aceasta ei i-au cumpărat cel mai mare, cel mai modern și cel mai scump garaj pe care l-au putut găsi. Evident, nimic nu îl pregătise în prealabil pe acest băiat să devină patronul unui asemenea garaj și s-a întâmplat ceea ce era de bănuț: după puțin timp, el a dat faliment și părinții au pierdut sume enorme de bani. Nu vă mai povestesc urmarea acestei istorii, dar iată cazul unor părinți care au provocat nenorocirea fiului lor din cauza slăbiciunii și a iubirii lor prostești.

Părinții nu mai îndrăznesc astăzi să se folosească de aceste metode ce făuresc caracterul copiilor. Ei spun: „Ah, nu trebuie ca ei să sufere, ei trebuie să aibă tot ceea ce vor”. Ei bine, ei își distrug copiii cu această slăbiciune. Într-o zi nu vor mai putea obține nimic de la ei, vor avea în față lor călăi care îi vor călca în picioare și vor primi lecții aspre din cauza proastei lor pedagogii.

Dar părinții nu mă cred, ei gândesc că eu sunt prea crud. Eu nu sunt crud, cunosc câteva mici legi... care sunt de fapt legi mari. În trecut, așa își creșteau mulți oameni copiii, chiar și regii, fiindcă regii aveau mereu în palatul lor înțelepți care îi sfătuiau. Iată de pildă sfatul pe care puteau să îl dea acești înțelepți: „Maiestate, aveți un fiu care este destinat domniei. Dar va fi oare el drept, cinstit, imparțial? Iată ceea ce va trebui să faceți: înainte chiar ca fiul vostru să știe că va fi un

prinț și viitorul moștenitor al tronului, trimiteți-l să trăiască într-o familie săracă pentru a vedea cum suferă și luptă oamenii, cum muncesc pentru a câștiga cel puțin o bucată de pâine. Când va reveni și va urca pe tron, va domni cu dreptate, cu îndurare și iertare”. Și anumiți regi au urmat aceste sfaturi.

În prezent, familiile bogate nu vor să-și mai trimită fii la un mic patron, în condiții dure și grele, unde se poate chiar ca ei să primească câteva palme. Ele îi vor trimite în marile capitale sau în Elveția, în pensiuni dintre cele mai renumite unde vor frecventa prinți, vor juca tenis și vor practica schiul, natația... Iar când acest fiu îndrăgit va pleca de acolo, va fi învelit în mătăsuri. Iată pedagogia celor foarte bogați și foarte „intelenți”!

De altfel, un tată care este foarte bogat nu trebuie să arate acest lucru copiilor săi întrucât ei se vor baza prea mult pe viitoarea lor moștenire și nu se vor strădui să lucreze și să învețe pentru a se descurca singuri; vor crede că toate capriciile și plăcerile le sunt permise, vor deveni leneși și aceasta este cea mai proastă educație posibilă. Părinții trebuie deci să-și lase copiii, cât mai mult timp posibil, fără să cunoască bogățiile ce îi așteaptă. Când aceștia se vor obișnui cu munca, când vor deveni stăpâni pe ei înșiși, atunci da, părinții vor putea să le vorbească despre averea pe care o vor moșteni mai târziu, dar nu mai devreme.

Este de altfel ceea ce face Dumnezeu cu noi toți. Dumnezeu este cel mai mare educator, cel mai mare pedagog. El nu ne arată imediat moștenirea ce ne așteaptă în lumea de sus, în băncile celeste. Astfel, cum noi ne credem săraci și mizerabili, noi muncim, trudem, și în sfârșit, când cu strigăte și lacrimi ajungem să fim demni de moștenirea noastră, El ne arată toate acele comori adunate pentru noi. În acel moment, înțelegem înțelepciunea Domnului care nu ne-a arătat nimic dinainte. Inițiații, care vor să lucreze asemenea Domnului, ascund și ei multe lucruri în interesul discipolilor lor pentru ca ei să se dezvolte bine.

Părinții care vor să-și vadă copiii asumându-și mai târziu mari responsabilități trebuie să le dea o educație care să îi facă să cunoască greutățile vieții, altminteri, cum vor înțelege ei truda lucrătorilor lor, a soldaților lor, a subordonaților lor? Aceia care au plecat dintr-un mediu foarte sărac și s-au ridicat prin munca lor sunt niște ființe înțeleghătoare care manifestă adesea compasiune față de suferința

altuia, pentru că ei înșiși au suferit. În timp ce alții vor spune ca și regina Maria Antoaneta: „Ei nu au pâine?...

Atunci să mănânce briose!” Ea nu putea să înțeleagă.

Articol VIII. Cap. 8 – Pregătiți copiii pentru viitoarea viață de adult

În ceea ce îi privește pe copiii și adolescenții care se află aici, eu știu foarte bine că problemele filosofice nu sunt chiar pentru vârsta lor, ei fiind mai degrabă preocupați de tot felul de amuzamente și de distracții. În ciuda acestui fapt, rămânând printre adulții care fac tot posibilul ca să trăiască după regulile învățământului, chiar dacă nu îi înțeleg încă profunzimea și sensul, totul se înregistrează în ei. Și când, mai târziu, vor avea de rezolvat probleme grave, ei vor ști să acționeze și să se poarte mai bine decât alții, pentru că au primit aici un impuls pozitiv; are mai puțină importanță faptul că nu au simțit nimic pe moment, fiindcă ceea ce au văzut și au auzit va continua să îi influențeze toată viața. Iată de ce tinerii trebuie să participe la lucrarea noastră.

Chiar dacă avem impresia că ei sunt încă prea tineri, copiii trebuie pregătiți pentru viața pe care o vor duce mai târziu, și este deci de preferat pentru aprofundarea înțelegerii lor să poată arunca o privire în lumea adulților. Priviți: ce face o fetiță? Instinctiv, ea cere să aibă păpuși pe care le leagănă, le hrănește, le spală. Această ocupație este o pregătire pentru viitorul ei rol de mamă. Există deci ceva în ea care o împinge să exploreze deja acest teren pentru viitor. Trebuie să ne gândim la toate acestea.

Copiii merg la biserică și totuși aici ei nu pot să înțeleagă mare lucru din ceea ce se întâmplă. Dar solemnitatea ceremoniei, reculegerea adulților produc în sufletul lor impresii pe care le vor aprofunda mai târziu. Alții, în cazul morții unuia dintre părinți sau a unui prieten, asistă la o înmormântare unde se întreabă ce reprezintă o dispariție. Moartea este un eveniment cu care vor fi confrunțați obligatoriu mai târziu și le este folositor să fie pregătiți în acest sens. Fiecare copil este obligat, într-o anumită măsură, să anticipeze evenimentele care nu sunt încă pentru vârsta lui și pentru aceasta trebuie să beneficieze de experiența adulților.

Să luăm încă un exemplu foarte simplu: un student la chimie începe prin a studia tot ce a fost descoperit în această știință până acum; și dacă este capabil va adăuga și propriile sale descoperiri. Dar

el începe să se preocupe de experiențele și descoperirile altora, nu decide să le ignore ca să găsească singur totul, și după douăzeci sau treizeci de ani de cercetare concluzionează (dacă totuși descoperă aceasta!) că o moleculă de apă este compusă din doi atomi de hidrogen și unul de oxigen. El acceptă această noțiune și este mai înțelept, fiindcă în acest fel câștigă timp.

Dacă un copil este obișnuit să participe la viața adulților, în momentul în care va trebui să facă față el însuși anumitor evenimente, el va fi deja pregătit deoarece își va aminti și va imita ceea ce a văzut deja. Iată de ce este foarte util ca tinerii să nu fie limitați numai la activitățile considerate specifice vârstei. Într-o zi, vorbeam cu mamă a două fete fermecătoare care aveau cincisprezece ani. Eu îi spuneam: „Le-ar face bine fetelor dumneavoastră să vină la Fraternitate ca să audă adevăruri ce le vor ajuta mai târziu în viață”. Și știți ce mi-a răspuns ea? „Oh, nu, ele sunt prea tinere, la vârsta lor trebuie să se distreze: ele iubesc balurile, petrecerile surpriză, vor avea destul timp ca să se gândească la lucruri serioase!” Ei bine, iată o mamă care pregătea catastrofe pentru copiii ei.

Desigur, tinerii trebuie să danseze, eu nu sunt împotriva dansului, dar trebuie de asemenea să îi obișnuim să aibă preocupări și de o altă natură. Este de la sine înțeles faptul că natura umană nu este făcută numai pentru muncă, pentru efort, pentru reflecții; și chiar Inițiații sunt aceia care, în trecut, au instituit serbări unde poporul, prin cântece, dansuri, deghizări, putea da frâu liber tuturor forțelor ce încătușează munca și grijile zilnice. Dar să consideri că în viață esențialul este să te amuze și să te distreze, înseamnă să-ți ratezi existența.

Eu nu sunt împotriva unei mame care dorește ca fata ei să se distreze. Eu însumi mă distrez, nu mă gândesc decât la aceasta, ce credeți voi? Dar există amuzamente și amuzamente... și trebuie să vedem pericolul acestor amuzamente ce nu sunt echilibrate de o judecată. Această fată pe care mama sa o trimite să „se distreze” va fi foarte repede murdărită și înghițită de primul pierde-vară, și nu numai că își va pierde farmecul și prospețimea, dar își va pierde și luciditatea și va îngroșa repede mulțimea tuturor acelor femei care străbat existența fără să realizeze vreodată unde se află.

Să nu credeți că eu sunt limitat. Nu există vreun om mai deschis ca mine. Eu vreau ca toți tinerii și toate tinerele să se bucure, să cânte

și să danseze, dar să accepte în același timp să studieze știința Inițiaților, să învețe să se lege de forțele nobile și pline de viață ale naturii. În acel moment vor deveni ființe formidabile, capabile să acționeze în mod binefăcător pentru familia lor, pentru țara lor și chiar pentru lumea întreagă.

Iată deci câteva cuvinte ce vor să vă spună că tinerii nu trebuie lăsați să caute numai ceea ce le place, ce le este agreabil la nivelul la care au ajuns, ci să țințească mai departe și să anticipeze viitorul. Eu știu bine că mulți copii anticipează, dar nu chiar așa cum ar trebui. De exemplu, o fetiță drăgălașă, grațioasă, vrea să fie ca mătușa ei fiindcă aceasta are buzele și unghiile pictate și degetele acoperite de inele... Iar un băiețel vrea să se asemuiască cu bunicul său, să aibă pipă și mustăți mari. Tinerii anticipează adesea fără să știe și se grăbesc să devină bătrâni, să aibă un aer important, blazat. Doamne, ei nu trebuie să se grăbească, fiindcă aceasta va veni oricum. Dacă ceva este sigur, este faptul că vor îmbătrâni, nimic nu îi va putea împiedica.

Tinerii trebuie să încerce să rămână cât mai mult timp cu putință în această stare! Eu vreau să spun să rămâi tânăr în inimă: spontan, simplu, surâzător. Eu prefer să rămân copil, mențin cu toate forțele în mine spiritul copilăriei. Tinerii vor să devină bătrâni, iar eu vreau să-mi prelungesc tinerețea pentru că a trecut atât de repede! Ea este de altfel asemenea primăverii... atât de trecătoare!

Articol IX. Cap. 9 – Păstrați la copil sentimentul supranaturalului

Priviți acești copii care mă ascultă: dacă ați ști cum îmi înțeleg cuvintele! Fața lor vibrează... În momentul în care trebuie să râdă, ei râd; în momentul în care trebuie să gândească, ei gândesc. Ei reacționează într-o manieră minunată. Am aici un auditoriu care vă depășește. Numai Dumnezeu știe ce se întâmplă în micile lor capete, cum văd și cum înțeleg ei lucrurile! Este posibil ca ei să descopere dintr-odată adevărul, în timp ce voi mai aveți nevoie de trecerea anilor. Da, eu sunt sigur că ei văd adevărul mult mai repede și mai bine decât adulții.

În remarcile copiilor există multe lucruri pe care adulții le găsesc absurde deoarece nu le înțeleg deloc. De multe ori am rămas stupefiat în fața profunzimii unora dintre reflecțiile lor. Aceasta se întâmplă pentru că ei sunt încă simpli, naturali și apropiați de regiunile celeste de unde au venit. Ca urmare, familia, societatea ajung să le inoculeze propriu lor fel de a judeca și a vedea lucrurile, iar în final

copiii acceptă aceste puncte de vedere greșite... Da, adulții nu fac adesea decât să deformeze copiii.

Când copiii sunt prea mici, ei au un sens înnăscut al miracolului, ei cred că totul este viu, că totul este inteligent: ei vorbesc cu insectele, cu pietrele, cu animalele, cu plantele. Când se lovesc de o piatră, îi dau un picior adresându-i reproșuri pentru că ei se gândesc că piatra a vrut neapărat să îi rănească! Iar când li se povestesc istorioare cu zâne, cu uriași, cu animale extraordinare, ei cred în ele, este formidabil!... Câțiva ani mai târziu, ei pierd acest sens al miracolului pentru că adulții își bat joc de credulitatea lor, și chiar dacă nu o fac, atitudinea lor materialistă și grosolană sfârșește prin a-i influența.

De îndată ce copiii au pierdut acest sens, ei au pierdut cu adevărat esențialul. Fiindcă nu se poate imagina că o mare probă de superioritate din partea adulților este aceea de a crede că universul nu are nici suflet, nici inteligență, că omul este singura ființă vie și rațională a creației. Toată natura este vie, inteligentă și populată de creaturi vii și inteligente și unele chiar mult mai inteligente decât omul. Din ziua în care omul neagă această viață și această inteligență, moartea începe să se instaleze în el. Dacă voi credeți că totul este mort în jurul vostru, moartea se instalează în voi, să nu uitați niciodată aceasta. Dar dacă veți crede că totul este inteligent și viu, veți spori în voi inteligența și viața.

Iată un adevăr asupra căruia psihologii și pedagogii trebuie să se oprească, deoarece nu au studiat încă consecințele magice ale unui simplu gând. Dacă voi credeți că toți oamenii de pe glob sunt răi, leneși, depravați, criminali, este foarte rău, deoarece nu numai că aceasta se va reflecta asupra voastră, dar mai devreme sau mai târziu veți deveni ca ei. Iar dacă voi credeți că lumina, frumusețea, splendoare, grandoarea domnesc peste tot, atunci veți lucra asupra voastră înșivă și veți deveni din zi în zi mai frumoși, mai nobili, mai expresivi.

Să nu omorâți deci niciodată simțul supranaturalului la copii. Cultivați-l chiar, pentru că ei se hrănesc cu acesta întreaga lor viață. Și pe bună dreptate, poveștile păstrează viu în ei simțul lumii invizibile și al ființelor care o locuiesc în copilăria mea, eu am cunoscut printre membrii familiei noastre câteva persoane în vârstă, ale căror cuvinte erau întotdeauna pline de o mare înțelepciune. Ele nu aveau nicio pregătire, cele mai multe nu au fost nici măcar la școală (într-un mic

sat pierdut din Macedonia, cu mai mult de un secol în urmă, acest lucru nu era deloc surprinzător!) dar toată atitudinea lor era de o asemenea demnitate, de o asemenea stăpânire de sine, încât le admiram pe aceste ființe, ele fiind pentru mine niște modele. Când veneau în vizită la noi acasă (eu aveam șase, șapte ani) le întâmpinam cu mare fericire, cu mare bucurie și le ascultam cu mare atenție! Eu le ceream mereu să-mi spună povești. Există printre ei un anume Mihail și acesta m-a impresionat mult. El era foarte înțelept. Când vorbea, își cântărea fiecare cuvânt și gest. Ca și bunica mea, el îmi spunea povești extraordinare în care se desfășura lupta dintre bine și rău, între lumină și întuneric, între zâne bune și vrăjitoare, și întotdeauna binele era acela care obținea victoria. După aceea, toată viața mea am simțit că prin aceste povești, bunica mea și el mi-au dat un impuls spre bine, spre lumină, dorința permanentă de a face să triumfe lumina. Eu văd acum că trebuia să ascult acele povești întrucât ele au lăsat o amprentă profundă în sufletul meu. Tot ceea ce eu am învățat din cărți și la Universitate s-a șters, mi-au rămas în amintire numai poveștile în care lumina învingea întotdeauna întunericul.

Copiii sunt influențați mult de părinți, de rudele apropiate. De aceea este bine să nu vă lăsați copiii în compania unor indivizi care i-ar putea duce pe o cale îndoielnică, povestindu-le vrute și nevrute. La această vârstă, ceea ce văd, ceea ce aud, se poate imprima în ei, influențându-le întreaga viață. Trebuie să vegheați asupra copiilor voștri. Dacă este posibil, alegeți-le chiar și prietenii: încercați în fiecare zi să aflați ce băiat, ce fată se află în anturajul copiilor voștri. Chiar și voi, rememorându-vă viața, veți găsi în copilăria voastră explicația gusturilor, a tendințelor voastre sau a comportamentului actual.

Copilăria este cea care determină toată viața. Ampretele primite în timpul copilăriei nu se șterg niciodată, iată de ce responsabilitatea adulților este imensă. Dacă distrug un copil prin grosolănie și lene, acesta va rămâne marcat pe viață. Ei trebuie să se controleze și să se teamă să nu îl orienteze greșit.

Înțelegeți-mă bine. Trebuie să cunoașteți și anumite legi ale psihologiei inițiatice. Eu nu spun că un copil ar trebui crescut numai într-un climat de vis, de poezie, de fantezie și de imaginație. Fiindcă acest lucru ar putea fi foarte periculos pentru el. Fiecare metodă are în același timp o latură pozitivă și una negativă și trebuie să știi când și cum să le aplici. Părinții, pedagogii trebuie să trezească atât intelectul

copilului cât și sensul practic al acestuia, să îl învețe să se descurce în plan material pregătindu-l să facă față mai târziu realităților vieții, dar ei nu trebuie să omoare atracția sa pentru minuni și sensibilitatea acestuia față de lumea invizibilă. Ei îi pot vorbi despre spiritele naturii: spiritele pământului (gnomii), spiritele apei (ondine), spiritele aerului (silfide), spiritele focului (salamandrele), și despre lucrarea pe care acestea o fac în univers. Dar, mai presus de toate, ei trebuie să îi arate sensul lumii divine, și pentru aceasta pot începe prin a-i vorbi despre Pomul Vieții, despre ierarhiile cerești.

Desigur, trebuie să cobori la nivelul de înțelegere al copilului. Nu este cazul să îi enumeri toate numele cabalistice ale Arborelui Sefirotic, dar este posibil să îl faci să înțeleagă noțiunea de ierarhie spunându-i: „Tu știi că oamenii sunt mai inteligenți decât animalele aflându-se deasupra lor” și să îi explici de ce. „Iar printre oameni, există unii care îi depășesc pe ceilalți: ei sunt mai buni sau mai înțelepți”. Copilul recunoaște că este adevărat. „Atunci de ce nu ar exista și alte ființe care să îi depășească chiar și pe oamenii cei mai buni și mai înțelepți?” Copilul acceptă și astfel începe să aibă noțiuni legate de existența îngerilor, a Arhanghelilor și a tuturor entităților din ierarhiile spirituale. Un copil pe care îl educăm astfel va păstra întotdeauna conștiința unei lumi superioare plină de înțelepciune și de lumină cât și dorința de a tinde către această lume.

Omul care neagă existența lumilor și a entităților care îl depășesc devine limitat și confuz. Mulți dintre oameni nu avansează, nu evoluează, pentru că sunt neștiutori sau pentru că nu vor să admită că deasupra oamenilor există această ierarhie sublimă a îngerilor, a Arhanghelilor... până la Tronul Domnului, ceea ce înseamnă că nu au un țel, un ideal înalt de care să se lege pentru a primi, a capta energii de un ordin superior.

Bineînțeles, ei trăiesc, se descurcă, dar din punct de vedere spiritual nu avansează, ei nu acceptă nici măcar ideea că există Maeștri care să îi instruiască, iar unii dintre ei sunt chiar morți din punct de vedere spiritual. În timp ce aceia care acceptă conștient existența ierarhiilor spirituale au un țel superior și acesta le insuflă elanul necesar pentru a realiza lucruri mărețe.

Articol X. Cap. 10 – O iubire fără slăbiciuni

Lectura gândului zilei:

„Tatăl și mama nu trebuie să cedeze niciodată capriciilor

copilului lor. Ei trebuie să fie tandri, plini de iubire, dar inflexibili. Atunci când au dat un ordin unui copil, trebuie să îi ceară să îl asculte. Anumite mame cedează în fața copilului pentru că el plânge și ele nu vor să îl facă să sufere. Iată o înduioșare prostească pentru că mai târziu copilul, prost învățat, se va urca în capul părinților. Mama trebuie să rămână plină de blândețe, să nu se enerveze, să nu bată copilul, dar să nu cedeze nicicum, exact ca în cazul naturii, unde nicio dorință sau capriciu uman nu o pot supune.

Dacă copilul bagă degetul în foc sau în gheață, legile căldurii și ale frigului nu se modifică pentru a-l feri. Natura asistă impasibilă la faptele copilului, de aceea el învață să o respecte. Pentru copil, mama reprezintă natura, și dacă nu o reprezintă corect, copilul va nesocoti faptul că există limite ce nu trebuie depășite și va fi pierdut. Deseori anumiți copii devin în viață adevărați călăi din cauza slăbiciunii mamei lor”.

Da, adesea iubirea prost înțeleasă a părinților este cea care aduce nefericire într-o familie, pentru că ei nu au știut să arate copiilor lor că există legi în fața cărora toată lumea este obligată să se încline, atât părinți cât și copii. Un copil care a fost lăsat să facă tot ce vrea, nu va ști niciodată ce este bun și ce este rău, și nu va fi vina sa, fiindcă a fost obișnuit prost. Copilul trebuie să înceapă de mic să învețe că există legi și părinții trebuie să i le predea. „Da, dar dacă sărmanul de el va plânge?...” Ei bine, să plângă!

Imediat ce copilul începe să plângă, mama cedează pentru ca odrasla ei să nu fie nefericită. Atunci, s-a terminat, ea va ceda toată viața, va deveni o sclavă, copilul ei o va trata cu brutalitate, și ea va fi cea care va suferi pentru că a confundat iubirea cu slăbiciunea. Copilul plânge? Lăsați-l să plângă, plămânii i se exersează, și în acest timp el înțelege că există reguli de respectat și de aplicat. Dacă la prima lacrimă veți reveni asupra deciziei, copilul va continua mereu să folosească plânsul pentru a vă face să cedați și să îi satisfaceți toate capriciile. Nu știați că un copil este mai inteligent și mai șiret decât mama sa? El știe să se folosească de lacrimi pentru a o obliga să cedeze și apoi i se va sui în cap și va face pipi... în sfârșit, ce mai vreți, așa își predau mamele lecțiile!

Părinții nu trebuie să aștepte pentru a-i face pe copii să înțeleagă că nu le vor asculta capriciile, altfel, în ziua în care se vor hotărî să reacționeze, va fi prea târziu. Când își dau seama de

gravitatea situației, anumiți părinți devin imediat inflexibili, și atunci ce mai luptă! Ei își bat chiar copiii, dar nu pot să obțină nimic, pentru că este prea târziu. Fermitatea trebuie arătată atunci când el este foarte mic. Părinții trebuie să ajungă să-și învingă această slăbiciune de a face plăcere copilului pentru că este mic, deoarece prin aceasta ei trezesc anumite tendințe rele în inima și în sufletul lui. Dimpotrivă, tocmai pentru că este mic el va accepta constrângerile, muștrările, ordinele. Iar mai târziu, când va înțelege, își va iubi părinții și le va fi recunoscător pentru că l-au scutit de mari suferințe.

Anumiți părinți nu știu ce să mai facă pentru a fi pe placul copiilor, pentru a-i distra, iar rezultatul acestei dorințe atât de exagerate de a fi pe placul lor are consecințe catastrofice. Să luăm numai exemplul jucăriilor. Ce jucării se produc pentru a-i distra pe copii? Pistoale, tancuri, tunuri, arme de toate felurile. S-a ajuns chiar până acolo încât se vând ghilotine în miniatură... Dar părinții ce fac? În loc să se unească pentru a protesta și a interzice aceste jucării, ei acceptă să se fabrice și chiar le cumpără. Iată cum se pregătesc mici pierde-vară. Câtă prostie, câtă necunoaștere! Cum de nu s-au gândit că aceste jocuri vor avea serioase repercusiuni asupra comportamentului și mentalității copiilor? Dacă unii dintre ei devin niște monștri, înseamnă că au primit o educație aberantă din partea unor oameni care nu cunoșteau marile adevăruri inițiatice.

Am văzut ieri un copil făcând niște grimase neplăcute și inestetice. Am întrebat-o pe mama sa: „Unde le-a învățat?”

— Oh! Tatăl lui îi făcea așa pentru a-l distra, și acum el îl imită”. Priviți cum se educă copiii! Pentru a-i distra, a-i face să râdă, li s-a arătat o oarecare grimasă stupidă pe care ei o vor imita. Nu trebuie niciodată să arătați ceva diform sau prostesc copiilor, chiar dacă doriți să îi distrați. Există și alte modalități de a o face. Părinții nu trebuie să facă decât ceea ce este educativ, inteligent, chiar dacă aceasta nu îi face plăcere copilului. Copilul trebuie să accepte, să se obișnuiască. Lumea întreagă nu caută decât plăcerea, dar plăcerea este cel mai rău ghid, înjosește omul și îl face să se întoarcă la stadiul de animal. Părinții neștiutori fac plăcere copiilor lor pentru că își închipuie că îi iubesc. Dar există iubire și iubire. Trebuie să căutați iubirea care educă, înfrumusețează, întărește copilul și îl face perfect. Ființa umană este în mod natural egoistă, ingrată și riscați să încurajați acest egoism și această nerekunoștință prin o prea mare indulgență. Iubim copiii și

vrem să le oferim totul, dar înțelepciunea ne sfătuiește să îi lipsim puțin de anumite lucruri.

Eu vorbesc, vorbesc, dar știu că părinții nu-mi vor da dreptate, vor spune că sfaturile mele sunt în contradicție cu metodele lor. Dar din moment ce au probleme cu copiii lor, aceasta dovedește că metodele lor au nevoie să fie îmbunătățite, nu-i așa?

În pagina pe care tocmai v-am citit-o, vă spuneam că nu trebuie să îi bateți pe copii. În realitate, în cazuri excepționale, o palmă sau o bătaie la fund nu le poate face rău. Dar dacă bateți un copil, fiți atenți la privirea voastră. Da, privirea voastră nu trebuie să exprime nici nervozitate, nici ostilitate, niciun fel de sentiment negativ, întrucât copilul va uita repede palma pe care i-ați dat-o, dar nu va uita niciodată o privire urâtă: mai devreme sau mai târziu, el va încerca să se răzbune. Fiți atenți la privirea voastră dacă vă bateți copiii!

Adesea părinții bat un copil pentru că sunt exasperați de el și și-au pierdut răbdarea, ceea ce constituie o reacție proastă. Palmele și bătaia la fund nu trebuie să fie rezultatul enervării părinților – enervarea nu este un sentiment pedagogic – ci să fie rezultatul dorinței părinților de a-l face pe copil să înțeleagă că există reguli ce trebuie respectate. De aceea am dat de câteva ori această metodă, pe care mulți o consideră ciudată: când o mamă trebuie să-și corecteze copilul, ea trebuie să rămână stăpână pe sine, să arate copilului cât este de tristă că l-a bătut, să plângă chiar și ea – dacă poate – în fața lui și să îi spună: „Nu vreau să te bat, dar sunt obligată să o fac pentru că ai acționat prost și trebuie să te corectez”. Apoi vine urmarea... bătaia la fund! Atunci, copilul simte că mama sa este nefericită, că suferă, și că datorită greșelii lui a fost obligată să acționeze astfel. În acest fel copilul va reflecta și va înțelege că există legi ce nu trebuie încălcate.

Eu insist asupra acestui punct, pentru că știu că părinții nu au obiceiul să fie atât de atenți la modul în care își corectează copilul. Ei nu trebuie niciodată să îl bată când sunt nervoși, pentru că lasă în mintea copiilor o impresie de ură, de răutate, de nedreptate, în vreme ce, pentru o bună educație, copilul trebuie să simtă că tatăl său și marna sa sunt drepti și datorită acestui fapt ei îl corectează. Dar acest mod de a reacționa este de altfel foarte rău din punct de vedere magic și am să vă explic de ce.

Când bateți un copil într-un moment de furie, curentul lipsit de armonie al sentimentelor voastre se transmite copilului și îi provoacă

efecte extrem de distrugătoare. Furia ce a ieșit din voi sub forma unui curent de ostilitate va continua să influențeze în mod nefavorabil asupra lui timp de luni de zile, de ani, și astfel, fără să știți, ați închinat copilul vostru forțelor negative care vor pune stăpânire astfel pe el. Iată neștiința părinților care, în loc să-și ajute și să-și protejeze copilul, distrug în el elementele sacre, divine, pentru că ei i-au comunicat prea multe forțe negative ieșite din inima lor. Părinții trebuie de acum înainte să-și controleze aceste accese de furie.

Cum nu îi putem educa pe părinți pe tot globul, această lumină trebuie să fie acceptată cel puțin de frații și surorile din Fraternitatea Albă Universală. Este necesar ca ei să-și corecteze copiii, dar fără să dovedească aceste sentimente distructiv ce îi va expune influenței spiritelor întunecoase. Iată însă ce se mai poate întâmpla: când mai târziu vor dori să-și îndrume copiii, nu o vor putea face; în loc să fie docili și ascultători în mâinile lor, ei vor asculta de aceste spirite întunecate. Este o problemă la care va trebui să vă gândiți. Corectați-vă deci copiii, dar numai pentru a-i face conștienți că există legi pe care nu le pot încălca fără să se expună unor mari pericole.

Natura procedează tot la fel. Este iarnă, este frig și spargeți o bucată din geamul ferestrei: ei bine, dacă nu îl veți înlocui, va trebui să suportați consecințele: veți dărdâi. Veți putea spune naturii: „Dar îmi este frig, de ce nu dai un pic mai multă căldură?” Ea va rămâne impasibilă, implacabilă și voi sunteți cei care trebuie să vă gândiți la stângăcia voastră, să o îndreptați, și să

Încercați să fiți mai îndemânatici pe viitor. În privința copilului ei, mama trebuie să fie asemenea naturii: impasibilă și implacabilă, și în același timp să îi arate că ea însăși se supune legilor. În acel moment, ea va întipări în mintea copilului ideea de ordine, de ierarhie, și ne putem aștepta la minuni din partea unui copil care a fost crescut în această conștiință și respect al legilor.

În mod evident, copiii nu sunt toți la fel. Suntem deci obligați să îi educăm urmărind gradul lor de evoluție, temperamentul lor, forța, sănătatea lor, și încă mulți alți factori. Există într-adevăr atâtea cazuri diferite în care nu putem da reguli generale, nici să spunem: „Fă așa sau așa...” Este nevoie de o metodă pedagogică particulară pentru fiecare copil, și părinților le revine datoria să-și studieze copiii și să se arate suficient de inteligenți și luminați pentru a ști ce metodă trebuie să folosească în cazul lor.

Dar ceea ce este sigur, este faptul că în toate cazurile părinții trebuie să fie impecabili în fața copiilor lor, să nu arate nicio slăbiciune, nicio lacună. Se cunosc cazuri de mame care au amanți, sau care în timpul războiului se culcau pe câmp cu soldații inamici. Copilul mic era acolo, pentru că mama nu l-a putut lăsa singur acasă, și el privea fără să înțeleagă. Dar câțiva ani mai târziu, când își va aminti și va înțelege, vom putea observa în comportamentul său față de mamă daunele pe care această scenă le-a produs în el. De ce mamele sunt atât de inconștiente? Ele comit tot felul de fapte reprobabile în fața copiilor lor crezând că ei sunt prea mici și nu înțeleg nimic. Nu, ei înregistrează absolut totul. Există evenimente de la trei, patru, cinci ani pe care un om nu le poate uita niciodată. El va uita ce a visat, dar își va aminti mereu ce a trăit cu șaiszeci sau optzeci de ani în urmă.

Când părinții își arată slăbiciunile, copiii se tulbură, se dezorientează, nu mai au niciun punct de reper. Copiii caută mereu din instinct să se sprijine de ființe care încarnează dreptatea, noblețea, puterea, perfecțiunea; toți simt în ei o nevoie instinctivă de dreptate și adevăr, și când îi văd pe părinți comițând fapte reprobabile, există ceva în sinea lor care se dereglează. Copilul, care se simte mic și slab, dorește să simtă deasupra sa o autoritate de neînvins care să îl protejeze. El este neștiutor, dar știe că este slab, de aceea are nevoie de protecție și se cuibărește în mama sa pentru a-i simți căldura. El caută un sprijin nu numai în planul fizic, ci și în planul psihic. De aceea, atunci când un copil înțelege că mama sa și tatăl său nu sunt la înălțimea situației, el se simte pierdut sau se revoltă, și aici găsim originea numeroaselor tragedii.

Un copil are nevoie ca părinții săi să nu arate nicio slăbiciune, și de aceea este foarte rău faptul că după ce i-au dat un ordin copilului lor, părinții acceptă ca el să nu asculte. Când părinții i-au dat un ordin, ei trebuie să supravegheze executarea lui; altminteri, copilul va băga de seamă că părinții nu au nicio fermitate, nicio stabilitate, și această imagine pe care și-o va face despre ei va dăuna educației sale.

Vreau să mă opresc asupra unei probleme interesante privind acest subiect. Când un adult vrea să acționeze, el trebuie mai întâi să se gândească; copilul nu are de ce să gândească, pentru că mintea sa nu este încă pregătită pentru reflecție. La copil, acțiunea este pe primul plan, el trebuie deci să acționeze executând fără comentarii ceea ce îi cer adulții. Demersul la copii este exact invers decât la adulți. Dacă

copilul vrea ca mai întâi să înțeleagă și apoi să acționeze, el nu o va mai face niciodată. El trebuie să acționeze înainte de a înțelege, pentru că sunt alții înaintea lui care au înțeles, și având încredere în ei, el își va ușura propriul proces de înțelegere, care nu se va manifesta decât mai târziu.

Copiii au posibilitatea să devină inteligenți acționând exact după ceea ce părinții le-au cerut să facă. Pentru că inteligența, cea adevărată, este deja o lucrare. Realizarea presupune totdeauna că o inteligență a supravegheat execuția. Când o lucrare este bine făcută, se spune că ea nu poate fi decât opera unei inteligențe; iar dacă această inteligență este vizibilă sau invizibilă, conștientă sau inconștientă, aceasta este o altă problemă.

Copilul trebuie deci să execute ceea ce i se cere fără să aibă nevoie de explicații. Când mama își ia cu ea băiețelul, nu este nevoie să îi explice în amănunțime unde îl va duce. El are încredere și îi dă mâna știind că ea nu îl va conduce într-un loc unde sunt șerpi, urși, mistreți care îl vor sfâșia – simbolic vorbind – și astfel copilul face progrese. Dar copiii care nu au încredere în părinții lor, sau care vor să fie independenți, liberi, nu-și pot dezvolta corect inteligența.

Să nu începeți acum să-mi povestiți tot felul de istorii: „Da, dar noi cunoaștem familii în care copiii sunt cu adevărat mai inteligenți decât părinții lor, și de aceea le țin piept”. Eu știu bine că putem întâlni copii cu totul excepționali, dar acestea sunt cazuri extrem de rare. Vă vorbesc la modul general, și nu cred deloc ceea ce vor alții să mă facă să cred: că majoritatea copiilor sunt genii care au dreptate să se revolte împotriva părinților abrutizați. Nu, există un motiv din moment ce un copil s-a născut într-o astfel de familie sau în alta; acum, când se află acolo, este mult prea târziu pentru a critica și judeca. Dacă el este într-adevăr genial, de ce a venit să se întrupeze într-o familie abrutizată? Dacă a venit, înseamnă că trebuie să facă un stagiul și să-și asculte părinții. Apoi, vom mai vedea. Au existat fii de regi care au fost trimiși în armată ca simpli soldați pentru a fi tratați – și uneori maltratați – ca și ceilalți!

Deci, nu este treaba copilului să discute și să critice, nu i se cere să aducă dezordinea și anarhia. Din moment ce a venit acolo, în acea familie, trebuie să înceapă să se pună în acord cu ea. Atunci când își va dovedi adevărata superioritate, va putea face ce va dori, dar nu înainte. În momentul în care copilul își ascultă părinții și acceptă să facă ce ei îi

cer, inteligența sa începe să se trezească. Apoi, încet-încet, copilul însuși va înțelege motivația a ceea ce face.

Evident, există cazuri în care intransigența părinților poate fi catastrofală. Să presupunem că ceea ce copilul cere este de natură spirituală, și că are niște părinți grosolani, neștiutori și necinstiți care îl împiedică să-și realizeze idealul pentru că aceasta le depășește cu mult înțelegerea. Dacă ei se arată inflexibili, vor putea să îi facă mult rău. De aceea, de fiecare dată când dăm o regulă generală, trebuie să aducem nuanțări și explicații.

Părinții trebuie să măsoare bine consecințele înainte de a se pronunța, de a acorda o permisiune sau a refuza în mod categoric. Dar cum să o facă dacă nu au discernământ? Ei trebuie să înceapă prin a se instrui pe ei înainte de a se pronunța, pentru că există un număr mare de factori ce trebuie luat în considerare: dacă copilul este destul de puternic... dacă momentul este bine ales... dacă va fi bine pentru el... dacă are aptitudini ce trebuie protejate... Chiar și în ceea ce privește hrana, părinții trebuie să ia în considerare anumite elemente și să nu îi forțeze pe copii să mănânce ceea ce ei găsesc bun pentru ei înșiși.

Deci, eu vă repet: un tată, o mamă nu trebuie să impună o ascultare orbească copilului înainte de a-și fi pus întrebarea: „Oare eu îi cer un lucru bun, corect, divin? Oare sufletul său îl dorește cu tărie sau acest lucru va fi nociv pentru evoluția sa?” O dată ce s-au informat, au văzut și au înțeles clar ce este bine pentru copil, ei pot să îi ordone – fie că va fi o permisiune sau un refuz – în mod categoric, irevocabil, iar copilul va trebui să asculte. Copilul trebuie să înțeleagă că există legi la care părinții înșiși sunt obligați să se supună. Chiar și Inițiații ascultă de aceste mari legi ale naturii și de altfel ei sunt primii care le respectă. Ei respectă poate mai puțin legile umane ce nu sunt întotdeauna corecte, dar în fața legilor divine, legilor veșnice, universale, ei sunt mereu plini de respect și de supunere. Tocmai acest respect trebuie învățat și transmis copiilor lor de către discipolii Fraternității Albe Universale.

Înțelegeți-mă bine. Trebuie să manifestați multă iubire pentru copii, este de la sine înțeles, dar trebuie să știți cum și când să o exprimați. Există momente în care nu trebuie să arătați iubirea, dar să vă folosești de înțelepciune, și numai în această situație putem vorbi cu adevărat de o iubire cu adevărat luminată și binefăcătoare. Iubirea prostească și presărată cu slăbiciuni constituie o catastrofă.

Articol XI. Cap. 11 – Educație și instruire

Adesea mi-au fost puse întrebări pe tema educației copiilor și am răspuns: „Vedeți, s-au construit multe în școli pentru copii și pentru adolescenți în ultimii ani. Dar oare s-a ameliorat ceva? Numai latura exterioară. Copiilor le-au fost oferite școli mai mari, mai frumoase, cu laboratoare, radio, cinema, televiziune, terenuri de sport, piscine... dar ei totuși nu au progresat.

În trecut, nu se acorda atâta importanță laturii exterioare. Orice casă, chiar orice grajd, putea servi drept școală; vântul intra prin ferestrele ce erau șterse cu o hârtie; nu existau provizii de lemne și copiii care veneau de departe aduceau fiecare câte un buștean pentru a menține focul. Câteodată nu existau nici cărți, numai învățătorul avea una... Dar iată că din aceste școli au ieșit ființe excepționale, caractere puternice, nobile: modele. În timp ce astăzi, când s-au îmbunătățit toate condițiile materiale, din școli ies șarlatani, șmecheri, ființe interesate, necinstite. Ele sunt foarte instruite, sunt capabile să recite, să vă uimească, dar caracterul lor nu are nimic solid sau nobil.

Iar dacă v-aș povesti cum mergeam eu la școală! Tatăl meu murise când eram încă foarte tânăr, și fiind foarte săraci mama nu putea să-mi cumpere cărți. Plecam adesea dimineața la colegiu fără să mănânc și în timpul orelor eram somnolent, aproape adormit. În timpul pauzelor împrumutam cărți de la colegii mei, încercam în grabă să învăț câte ceva din lecții și când profesorul mă asculta, mă străduiam să-mi amintesc din ceea ce citisem în câteva minute. Acum îmi dau seama că toate aceste greutăți cu care m-am confruntat au trezit în mine anumite capacități de care am beneficiat mai târziu. Atunci când trăiești confortabil, te anesteziezi. Nu oamenii cei mai bine situați în viață sunt aceia care au dat cele mai importante lucruri umanității. Uitați-vă despre ce vorbesc, cu ce se ocupă toți aceia care au de toate! Despre lucruri inutile, niște idioțenii...

Unii vor spune: „Dar toate aceste școli bine dotate sunt foarte utile, copiii noștri vor deveni tehnicieni, ingineri”. De acord, ei vor deveni tot ceea ce vreți. Dar oare fericirea umanității depinde în mod absolut de progresul tehnic, de confort, de viteză? Eu nu sunt împotriva progresului, dar trebuie cunoscută direcția spre care se îndreaptă acesta. În acest moment, oamenii se interesează numai de progresul material ca și cum nu ar mai fi alte domenii în care ar trebui să progreseze. Eu sunt cu totul de acord cu progresul, dar cu ce fel de

progres? În ciuda tuturor progreselor tehnice realizate, viața nu s-a îmbunătățit: oamenii nu sunt mai fericiți, mai luminoși, mai liniștiți... nici măcar mai sănătoși!

Din dorința, de altfel lăudabilă, de a îmbunătăți latura exterioară, a fost uitată latura interioară, caracterul. Învățătorii, profesorii, și chiar părinții au crezut că este suficient să dea copiilor cele mai bune cărți, materialele cele mai perfecționate, dar din păcate aceasta nu a adus rezultate foarte bune. Mulți își dau seama, observă că, în ciuda tuturor acestor îmbunătățiri, a muștrărilor și a pedepselor, copiii nu se îndreaptă, dimpotrivă. De ce? Pentru că ei nu au în față un exemplu viu.

Pentru a obține rezultate bune, trebuie ca instructorii, educatorii să devină niște modele. Și cum primii educatori sunt părinții, dacă părinții își ratează vocația, dacă le dau sfaturi și fac exact invers decât cum se exprimă, copiii își dau seama că ceva nu este în regulă. Din acel moment, nu numai că părinții își pierd autoritatea, dar copiii încep să le urmeze exemplul: își dau seama că sunt două adevăruri, unul pentru alții și altul pentru sine și că poți face orice cu condiția să salvezi aparențele. Deci, toți se exersează cum să înșele, să fure, fiindcă exemplele le stau în față.

La ora actuală cea mai mare parte a pedagogilor sunt niște intelectuali care nu au vocație pentru această profesie: ei au citit cărți ce le-au dat cunoștințe superficiale, dar în esență ei nu au nimic de a face cu pedagogia. Un adevărat pedagog trebuie să se fi născut pedagog, și numai prin prezența, prin privirea sa, prin emanațiile sale, copiii sunt educați. S-au văzut în istorie bărbați și femei care s-au născut cu această iubire, cu această calitate morală ce influențează copiii. Copiii sunt sensibili, ei sunt ca și animalele care simt de departe dacă sunteți sau nu stăpânul. Priviți un cal: dacă călărețul este un laș, calul îl simte și îl aruncă jos!... Altminteri, el se supune. Și copiii au aceeași intuiție naturală.

Din ce în ce mai mult, se observă faptul că profesorii și învățătorii își revăd propriile metode pedagogice, și astfel vor începe să înțeleagă că, pentru a educa tinerii, este nevoie să fii tu însuși impecabil, altfel nu poți avea o influență bună asupra lor. Și de ce este așa? V-am mai spus, copiii au flerul animalelor și judecata lor este în general infailibilă. Eu nu mă tem de judecata adulților, dar mi-e frică de aceea a unui copil, pentru că este teribilă. Părerea copiilor este foarte

importantă pentru mine, pentru că ei văd, ei simt, ei percep adevărul.

Când eram elev la colegiul din Vama, în timpul războiului din 1914 – 1918, cei mai mulți dintre profesorii noștri trebuiau să meargă pe front și noi aveam suplinitori care veneau o vreme ca să ne țină cursuri. Într-un an, am avut pe rând doi profesori de matematică. Primul, de îndată ce intra în clasă, declanșa un zgomot îngrozitor elevii începeau să râdă, să glumească... El încerca să facă orice ca să restabilească liniștea: striga, gesticula, amenința... dar tot degeaba. Îl căuta chiar și pe director, dar o dată ce directorul pleca, gălăgia și râsul reîncepeau. El se purta totuși frumos și îmi era milă de el, nu înțelegeam de ce colegii mei erau atât de cruzi. Într-o bună zi, am fost atât de indignat de atitudinea lor încât am luat cuvântul în lipsa sa pentru a le spune că ceea ce făceau nu era deloc frumos. Ei au fost de acord să se abțină și o zi, două, lucrurile au mers mai bine. Apoi, din nou, zarva a reînceput. În realitate, se putea spune că profesorul era cel care provoca reacțiile elevilor, prin felul său de a fi, ca și cum ceva se degaja din el ca să declanșeze vacarmul și ilaritatea.

El a plecat într-o zi și a fost înlocuit de un omuleț care intra încet în clasă, chiar fără să ne privească. Dar, îndată ce apărea, elevii se așezau în liniște la locurile lor și nu mai mișcau; el așeza catalogul pe catedră și începea lecția cu o voce liniștită. Nu se înfuria niciodată, nu ne amenința, nu ne pedepsea niciodată. Știa perfect tot ce ne predă, nu ezita niciodată și eram obligați cu toții să studiem. Pe atunci aveam cincisprezece, șaisprezece ani, și am fost profund impresionat. Iar chipul acestui om, ce nu avea ceva special, mi-a rămas în memorie. Și nu numai din cauza cunoștințelor sale, dar și din cauza prezenței sale, a ceea ce emana, ceva ce impunea în fața noastră, în școli, în universități, se întâlnesc de asemenea cazuri de profesori care, fără să facă nimic deosebit în prealabil, se impun imediat elevilor și studenților.

Există și cazuri de yoghini care trăiesc în pădurile Indiei, în mijlocul tigrilor, al cobrelor, fără ca acestea să îndrăznească măcar să se apropie de ei pentru a le face vreun rău. Datorită purității, a virtuților lor, acești yoghini au vibrații pe care animalele le simt, și ele îi respectă, în timp ce altora le sar de gât pentru a-i mușca sau pentru a-i sfâșia.

Dacă instruirea capătă din ce în ce mai multă importanță, înseamnă că toți înțeleg că datorită ei vor putea ajunge în situații mai

bune, mai strălucitoare, mai bine remunerate. În timp ce, educația continuă să fie neglijată pentru că ea nu oferă niciunul dintre aceste avantaje. Dimpotrivă, chiar și acela care a acordat prioritate calităților morale este aproape întotdeauna izgonit de indivizi descurcăreți și fără scrupule. Și apoi este mult mai greu să lucrezi pentru a-ți îndrepta caracterul decât să obții diplome universitare.

În orice caz, aici este greșeala părinților. Evident, ei sunt mulțumiți să-și vadă copiii ascultători, sinceri, respectuoși, cinstiți, dar sunt și mai mulțumiți dacă sunt primii în clasă sau se fac remarcați recitând versuri ori interpretând câteva partituri muzicale. Părinții pun pe primul plan calitățile intelectuale ale copiilor lor, și nu cele morale; eu am văzut, am constatat toate aceste lucruri. Iar mai târziu, atunci când copiii sunt instruiți, chiar erudiți, influențați de cine știe ce filosofie, ei se întorc împotriva propriilor părinți pentru a-i critica și pentru a le face reproșuri. Și atunci, bieții părinți sunt stupefiați: ei au făcut atâtea sacrificii pentru instruirea copiilor lor și iată cum aceștia îi distrug încet, încet!

Iată de ce le spun tuturor acelor ce au copii: „Dacă vreți ca instruirea pe care o dați copiilor voștri să nu se întoarcă într-o zi asupra voastră, acceptați adevărurile Științei Inițiatice, sporiți lumina din voi și veți putea marca spiritul copiilor voștri de o sută de ori mai mult decât o fac profesorii lor”.

Nu trebuie ca părinții să-și închipuie că prin instruire au făcut esențialul pentru copiii lor. Nu, această iluzie nu poate decât să provoace lupta dintre cele două generații, întrucât în școli copiii vor acumula cunoștințe pe care părinții sunt departe de a le avea, și când vor reveni cu diplomele lor și cu aerul lor de superioritate, câte lucruri vor mai auzi părinții! Ei vor fi triști și nemulțumiți văzându-și copiii atât de ingrați, de grosolani, de violenți, dar a cui este greșeala? A lor! De ce nu au făcut nimic pentru a obține lumina și virtuțile pe care, în ciuda cunoștințelor lor, copiii le simt mereu superioare? Da, acesta trebuie să fie țelul tuturor părinților: să devină atât de nobili, de dezvoltăți spiritual, de luminoși și puternici încât să fie de neîntrecut.

Dacă părinții vor cu adevărat să-și păstreze copiii aproape de ei, dacă vor să fie iubiți, admirați și să nu fie niciodată părăsiți, trebuie să le ofere acestora un exemplu extraordinar. Altminteri, eu îi previn, își vor pierde copiii. Bazându-se numai pe soluții superficiale, ei devin slabi, vulnerabili, și în ziua în care problemele apar, vor fi pierduți. Dar

unde se află câștigul? Nu trebuie să se ajungă aici, lucrurile trebuie gândite astfel încât greutățile să fie depășite din clipa în care apar.

Asistăm la ora actuală la tot felul de manifestări anormale ce au drept cauză importanța exagerată dată instruirii. Bineînțeles, instruirea este necesară, indispensabilă, dar este pe cale să ucidă copiii și studenții cu prea multe cunoștințe inutile. De altfel, imediat ce-și termină studiile și-și iau examenele, ei se grăbesc să șteargă totul din creierul lor. Pentru ce au îngrămădit atâtea cunoștințe, de ce au pierdut atâția ani, dacă în final se grăbesc să uite tot și nu înțeleg nimic din ce este esențial în viață? Eu vă voi spune ceea ce este esențial, prezentându-vă acum modul cum privesc Inițiaților această problemă a educației.

Inițiații știu că ființa umană este comparabilă cu un regat ai cărei locuitori sunt propriile celule, iar ea este regele. Din nefericire, în majoritatea cazurilor, nu este decât un rege detronat, doborât de propriul popor, deoarece nu știa să conducă cu înțelepciune: el nu a înțeles că trebuia să-și educe celulele pentru ca ele să-și poată îndeplini toate sarcinile. În loc să aibă rolul de monarh, el era ocupat să alerge în căutarea plăcerilor de tot felul, și nu îi mai rămânea timp pentru a cunoaște nevoile poporului. În timp ce se găsea acolo, adâncit în activități inutile sau chiar criminale, anturajul său, fără să-și dea seama, poate că îl admira, dar propriile lui celule îl spionau, pentru că el nu se putea ascunde de ele și într-o zi au decis să dărâme acest suveran nedemn.

Celulele noastre sunt vii, inteligente și ele ne supraveghează. Cum ele se găsesc într-o permanentă comunicare cu noi, noi nu putem scăpa de vigilența lor: cele mai mici fraude, cele mai mici șmecherii se înregistrează în ele și după un timp ele ne urmează exemplul. Ele își spun: „Haideți, beți, mâncați, stăpânul nostru este ca și noi și noi suntem aidoma lui!” Iată ceea ce nu se cunoaște: faptul că celulele noastre ne urmează exemplul.

Înainte de a ne ocupa de educarea altora, fiecare dintre noi trebuie să devină pedagogul propriilor sale celule știind că un popor căruia regele îi dă un exemplu prost, îl va imita pe acesta și tot acest popor este cel care apoi îl va detrona. În timp ce, dacă regele dă un exemplu de bunătate, de noblețe, de cinste, celulele sale, care de asemenea îl imită, fac totul ca să îl susțină, ele devin atât de ascultătoare, atât de strălucitoare încât această strălucire începe să se

manifeste și în exterior. Tocmai această strălucire, aceste emanații sunt cele care acționează asupra oamenilor, a animalelor și chiar asupra vegetației.

Ceea ce omul a creat în sine prin lucrarea, să prin meditațiile sale, prin puritatea sa, se reflectă mai întâi în interior, asupra propriilor sale celule; mai târziu, aceste creații ies pentru a-i influența și pe alții. Dacă nu cunoașteți această lege, nu veți ajunge niciodată la realizări adevărate, pentru că lucrurile trebuie să se creeze și să se organizeze mai întâi în interior și abia după aceea să se concretizeze în plan fizic.

Să nu credeți că numai altora dați un exemplu bun sau rău. Nu, îl oferiți mai întâi propriilor voastre celule și când ele văd că trăiți în anarhie, se vor arăta și ele anarhice, imposibil de stăpânit! În momentul în care veți don să vă impuneți, ele nu vă vor asculta și astfel nu vă veți putea stăpâni senzualitatea, furia, poftele. În timp ce, dacă reușiți să câștigați încrederea celulelor voastre, veți câștiga o mare putere asupra lor: dacă vi se întâmplă să vă găsiți într-o stare proastă, după câteva momente de concentrare, ele vă vor asculta și vă veți regăsi pacea și lumina.

Dacă până acum ați oferit un exemplu neplăcut celulelor voastre, de astăzi înainte ar trebui să aveți o atitudine potrivită, un comportament mai bun. Celulele, care vă privesc, vor lua în considerare schimbările petrecute și din acel moment vă vor imita. La început, acest nou comportament nu vi se va părea atât de natural, dar puțin câte puțin el va deveni natural și veți fi mereu susținuți, chiar împinși în aceeași direcție.

Când un om care a lucrat la început asupra copiilor săi în interiorul său, trebuie să educe și alți copii, în exterior, sau chiar bărbați și femei, nimic nu este găunos în ființa sa, nimic nu este gol: dimpotrivă, totul este plin, puternic, vibrează și toți simt că este un adevărat pedagog, că există în el o integritate, o unitate neasemuită. Da, pentru că în interiorul său, toți locuitorii săi îl susțin și îi dau forță. Iată de ce prezența sa este magică; orice ar spune, el va obține rezultate pentru că întreaga sa ființă este obișnuită să lucreze în această direcție, ea nu este împărțită: într-un fel în interior, și în altfel în exterior.

Trebuie să ajungeți la această integritate, la această unitate: așa cum apăreți în exterior, tot așa să fiți și în sinea voastră. În acel

moment, veți deveni foarte puternici ca pedagogi, ca educatori. Aceasta este adevărata putere, puterea magică, pentru că toate celulele omului degajă ceva adevărat. Altfel, numai partea care vorbește degajă câteva crâmpoie de adevăr, iar tot restul strigă: „Nu, nu, nu, este fals!”

Adevărata magie se află în adevăr, în unitate. Magia subînțelege întotdeauna o unificare a tuturor forțelor, a tuturor energiilor; nu există nicio magie în dezmembrare, în împrăștiere. Dar când vorbesc despre magie, trebuie să mă înțelegeți: eu nu mă ocup de magie, nu citesc cărți despre magie sau despre vrăjitorie. Cu ceva timp în urmă am frunzărit câte ceva pentru a avea o idee, dar nu am timp de pierdut cu așa ceva. Pentru mine, întregul univers, întreaga viață reprezintă magia: adevărata carte magică se găsește aici, în fața noastră, dar noi nu știm să o citim.

În realitate, există trei categorii de educatori: aceia care cer copiilor sau elevilor să respecte anumite reguli pe care ei înșiși nu le respectă; aceia care se comportă ca niște exemple, dar o fac din amor propriu, din orgoliu, pentru a-și păstra bunul renume, dar care, în secret, își permit multe încălcări ale regulilor; și, în sfârșit, cea de a treia categorie, Inițiații, adevărații pedagogi care nu sunt împărțiți: ceea ce spun, ceea ce doresc, se află în ei, în ființa lor, în esența lor. Trebuie să ajungeți până aici.

Iată de ce vă spuneam că pentru mine cel mai mare pedagog este soarele. Da, el este Maestrul meu. El mi-a spus: „Crede-mă, toți acești așa-ziși pedagogi nu cunosc nimic din adevărata pedagogie. Ei nu știu că pentru a-i încălzi pe alții trebuie ca ei să fie calzi, pentru a-i lumina pe alții trebuie ca ei să fie luminoși, pentru a-i însufleți pe alții trebuie ca ei să fie însuflețitori. Educatorii vor să le impună tinerelor generații calități morale pe care ei înșiși nu le posedă neputându-le fi astfel exemple. Cum vreți ca tinerii să nu se revolte? Este normal ca ei să nu asculte”. Da, iată ce mi-a spus soarele.

Un adevărat pedagog trebuie să emane calitățile pe care dorește să le predea, trebuie să transmită din sinea sa ceva molipsitor, stimulat, irezistibil! Un adevărat poet, un adevărat muzician îi impulsionează pe alții să devină poeți, muzicieni. Un adevărat purtător de iubire îi face pe alții să fie plini de iubire. Un general perseverent, curajos, îi influențează pe soldați: ei se aruncă în luptă și obțin victoria. Imaginați-vă un laș, un fricos, care strigă: „Înainte!” cu o voce tremurată, nimeni nu îl va urma. Educatorii spun: „Trebuie să fii bun,

sincer, trebuie..." dar oare ei cum sunt? Atunci, cum vreți ca tinerele generații să fie stimulate?

Educația actuală rămâne de suprafață, mărginașă. Adevărata pedagogie este o pedagogie a centrului. Dacă în interiorul vostru sunteți nobili, corecți și cinstiți, chiar și fără să spuneți nimic, cei din jurul vostru vor deveni la rândul lor nobili, dreți și onești.

Dați voi exemplul, întreaga putere magică a pedagogiei constă în acest lucru, nu voi începe niciodată să v-o repet. Restul nu este decât amuzament, vorbărie. Știm, citim, scriem, explicăm, emitem teorii și suntem incapabili să dăm exemple. Nu, eu nu mai citesc cărți de pedagogie, există prea multe și se contrazic. Dacă îmi puneți întrebări despre sistemul educațional din diferite țări, despre noile structuri, despre tendințele moderne, vă voi spune că nu cunosc nimic din toate acestea. Toată energia mea, întreaga mea voință se concentrează asupra unei singure idei: cum să devin un model. Atâta tot.

Dacă la sfârșitul anului școlar învățătorii, profesorii sunt atât de oboșiți, nu înseamnă că munca cu copii este epuizantă, ci faptul că își practică adesea meseria într-o stare de spirit de mercenari: ei se gândesc înainte de toate cum să își câștige existența. Ei nu sunt preocupați de copii, ei încearcă să-și termine lucrarea cât mai repede posibil fără ca vreodată să conștientizeze măreția misiunii lor: să lucreze asupra sufletului tuturor copiilor încredințați de Cer. Copiii au multe defecte, dar din momentul în care ai ales cariera de educator, ești obligat să te gândești la viitorul acestor copii, să fii atent, să îi iubești. Și cum copiii sunt sensibili la iubire și la tandrețe, ei vor reuși să se schimbe după câțva timp.

Când mă mai găseam încă în Bulgaria, cu mai mult de cincizeci de ani în urmă, am cunoscut o femeie foarte bătrână care se hotărâse să învețe să scrie și să citească tocmai spre sfârșitul vieții. Ea nu a putut să o facă cât a fost tânără, și la vârsta de șaptezeci de ani a cerut să meargă la școală. Toate acestea se întâmplau într-un sătuc mic și învățătorul a acceptat. Dar vă dați seama... ce reacție au avut copiilor în fața unei femei în vârstă așezată ca și ei pe băncile școlii! Își băteau joc de ea, îi făceau mizerii. Dar ea, nu numai că nu se supăra niciodată, îi mângâia chiar, îi îmbrățișa, le aducea cadouri. După un timp copiii nu au mai batjocorit-o, ci au început să o adore. Într-o zi, când a răcit și nu a mai putut veni la școală, toți copiii s-au dus la ea și au implorat-o să se vindece repede și să revină: ei nu voiau să învețe dacă ea nu era

acolo cu ei.

Ei da, dar pentru a putea avea un asemenea efect asupra copiilor, trebuie să dăruiești multă iubire, multă răbdare. Au existat uneori educatori extraordinari, ca Pestalozzi care nu era foarte instruit, dar care a obținut cu ajutorul iubirii sale mari succese cu copii dificili; dar acest lucru este rar. Eu înțeleg ce sarcină imensă este aceea de a educa copiii, dar eu pot să vă vorbesc astfel fiindcă în Bulgaria și eu am fost la rândul meu învățător, apoi director de colegiu, și am cunoscut rezultatele pe care iubirea și răbdarea le au asupra copiilor. Din cauza celor povestite de copii, părinții veneau să-mi mulțumească, să-mi aducă daruri... nu știam chiar ce să mai fac! Iar când am plecat în Franța, au venit cu toții și m-au condus la gară, plângând!... Nu voi putea uita niciodată acest lucru. Deseori mă gândesc la acești copii dintre care mulți au devenit deja bunici și bunici!

Dacă pedagogii s-ar gândi să introducă elemente spirituale în inima și în sufletul copiilor, cum aceste elemente vor continua mai târziu să acționeze, copiii își vor aminti întreaga viață de acei bărbați și femei care au lucrat asupra lor. În stadiul actual al lucrurilor, copiii nu-și mai amintesc nici chiar de învățătorii și profesorii lor, sau dacă își amintesc, o fac aproape mereu pentru a-i detesta a-și bate joc de ei în continuare după trecerea anilor. Munca acestora nu a avut deci niciun sens, pentru că nu a conținut nici lumină, nici conștiință, nici iubire.

Când iubim copiii, nu suntem atât de obosiți, pentru că ne-am conservat sistemul nervos intact. Dar veți fi pierduți dacă veți îndepărta iubirea, răbdarea, încrederea care v-au făcut să vă câștigați prieteni care își vor aminti de voi întreaga viață. Și mai ales, atunci când copiii sunt încă foarte mici, iubindu-i, îi veți câștiga pe îngerii lor păzitori. Fiecare copil are un înger păzitor care se ocupă de el, care veghează asupra lui, care vrea să îl educe; dar adesea el întâmpină mari dificultăți pentru că acel copil suportă alte influențe. Îngerul păzitor veghează, supraveghează, dar el nu poate face totul, de aceea este atât de bucuros când vede că cineva îl ajută pe copilul pe care el îl are în grijă, și îl recompensează. Deci, prin lucrarea voastră bună, nu numai că îi veți câștiga pe copii și pe părinți – deoarece copiii povestesc totul părinților lor despre învățătorii și profesorii lor – dar și pe îngerul păzitor al copiilor. Oare nu merită să faci în acest caz un efort, în loc să te gândești numai cum să scapi de ei cât mai rapid

posibil? În acest caz ar fi mai bine să nu devii pedagog, ar trebui să-ți schimbi mai bine meseria.

Există deci metode ce trebuie cunoscute ca să poți lucra cu copiii. Dacă vrei, nu vă mai gândiți nici măcar la ei, gândiți-vă la voi. Ca să nu sfârșiți extenuați, prăbușiți, încercați să fiți mai calmi, mai răbdători, mai atenți, și veți economisi multe energii. Altminteri, veți fi mereu nervoși, tot timpul tensionați și veți cădea la pat.

Mulți învățători și profesori îi bombăne mereu pe copii fiindcă nu reușesc să îi schimbe. Dar oare ce perfecțiune reprezintă ei înșiși pentru a dori să îi schimbe? Majoritatea sunt atât de obișnuiți, atât de mediocri, cum pot ei oare să pretindă că educă un copil? Nu aceasta este vocația lor. Unii erau făcuți pentru a fi măcelari și iată-i educatorii! Ei nu s-au gândit niciodată că sarcina lor este aceea de a lucra asupra sufletului și spiritului copiilor și, prin puterea iubirii, să înscrie în acestea ceva divin. În ce universități se dezvoltă viitorilor pedagogi puterea iubirii... faptul că iubirea este aceea care transformă, educă, îndreaptă?

Eu am tot spus-o, cea mai bună meserie, cea mai nobilă, este cea de educator, de pedagog. Evident, aceasta nu este părerea tuturor.

Majoritatea oamenilor nici nu o iau în considerație. Merită să te străduiești să devii însă fizician, avocat, medic. În timp ce învățătorii, chiar și profesorii, sunt puțin disprețuiți. Ce înseamnă să te ocupi de copii? Aproape nimic. Și iată că aceasta este chiar cea mai importantă meserie, cea mai semnificativă. Educația copiilor este o lucrare divină! De aceea eu am spus mereu că va veni vremea în care psihologia și pedagogia care sunt încă subestimate vor sta pe primul plan. Și acest moment se apropie.

Eu observ că se abordează din ce în ce mai mult această problemă: ființa umană, psihologia sa, educația sa. Pentru că s-a realizat faptul că nu se poate obține niciun succes, nicio fericire stabilă pentru omenire atât timp cât această problemă nu este pusă la punct. În curând, toți vor vorbi despre aceasta. Una înseamnă să simți că schimbările sunt necesare, și alta este să ai puterea să aduci adevăratele schimbări. Priviți ce se întâmplă în politică. Toți vorbesc despre schimbare: trebuie schimbată aceasta, trebuie schimbată cealaltă. Este ușor să vorbim despre schimbări, dar când nu suntem pregătiți să le facem cu adevărat, devenim caraghioși.

Pentru a-ți asuma sarcina de pedagog, nu este suficient numai

să studiezi trei sau patru ani la universitate, ai nevoie de întreaga viață, și poate chiar de mai multe vieți. Fiindcă secretul pedagogiei se găsește în Știința Inițiativă. Trebuie să posezi un element pedagogic înăuntru, în inimă, în suflet, în spirit, iar acest element este acela care vibrează, care emană, care îi influențează pe alții: chiar fără să deschideți gura, ceilalți simt nevoia să vă imite. Ei își dau seama că se găsește ceva acolo, în voi, ceva luminos, călduros, plin de viață, și această lumină, această căldură, această viață îi ajută să înțeleagă mai bine tot ceea ce doriți să le explicați.

De altfel, nu prin etalarea cunoștințelor putem să acționăm asupra oamenilor. Cunoștințele sunt, desigur, mijloace puternice; putem să îi facem pe oameni să înțeleagă multe lucruri având argumente bune, dar nu este de ajuns: ei pot să înțeleagă mult și bine, dar nu se vor urni din loc. Numai iubirea, convingerea, credința sunt puteri care stimulează, care inspiră. Ele sunt forțe pline de viață. Iubirea și credința, iată unde se află adevărata putere! în fața greutăților vieții, cel care posedă cunoașterea intelectuală, și numai pe aceasta, este oscilant, slab, temător, în timp ce acela care manifestă iubire și credință, chiar fără să știe mare lucru, continuă să înainteze, să evolueze, să depășească toate obstacolele.

Se spune în Evanghelii: „Dacă ați avea încredere cât un grăunte de muștar, ați spune muntelui acestuia: mută-te din loc, și el se va muta”. Evident, acest lucru este simbolic. Iisus nu a vrut niciodată ca oamenii să mute munții din loc! Munții stau bine acolo unde sunt, nu încercați să îi mutați, lăsați-i în pace. Natura i-a plasat cu multă înțelepciune pentru a transmite anumiți curenți și radiații. Munții despre care vorbește Iisus, sunt alți munți situați în intelect, în inimă, în voință. Neglijăm acei munți de întuneric, de egoism, de lene, și vrem să urcăm munții frumoși și inocenți pe care Domnul i-a făcut! Oare Iisus a mutat munții din loc? Nu, el nu se ocupa cu astfel de treburi, dar a mutat munți, regate și continente întregi în mintea și în inima ființelor: el a tulburat întreg pământul.

Înțelegeți-mă bine acum: nu este suficient numai să acumulați cunoștințe, trebuie să lucrați asupra iubirii, a încrederii, a curajului, altminteri veți rămâne slabi. Vă veți asemui cu acela care își petrece tot timpul în biblioteci și care, atât de cufundat în cărți, uită să mai mănânce: el citește, citește, dar devine plăpând, palid, fără viață, și după un timp este obligat să abandoneze totul, chiar și lectura. Acum,

dacă preferați cunoștințe din cărți, căutați-le, dar vă veți ofili, nu veți mai emana nici iubire și nici bunătate: veți deveni numai o minte rece și seacă ce discută, critică, disecă, dar care este incapabilă să iasă din dezordinea în care se găsește.

Aceasta se întâmplă adesea cu studenții de la filosofie. Când își termină studiile la universitate, ei sunt complet dezorientați de toate aceste idei, toate aceste sisteme bizare pe care le-au studiat. Și este normal, pentru că în studiile filosofice veți găsi de toate, mai puțin adevărata filosofie. Vi se prezintă toate elucubrațiile omenesci din toate secolele și din toate țările, dar acești preținși filosofi nu sunt adesea decât oameni obișnuiți care nu au privit problemele decât prin prisma intelectului lor limitat. Fac excepție aceia care posedă adevărata cunoaștere a lumii superioare, și eu i-am amintit în conferințele ținute despre Inițierile egiptene, fiindcă gânditorii studiați de tineri sfârșesc dezechilibrându-se, pierzându-și capacitatea de a discerne adevărul de fals și distrugându-și și credința.

Ce putem face cu tineretul care nu mai crede în nimic, care trăiește în dezordine? Oare acesta este scopul filosofiei? Ce interes avem noi să știm că cineva a gândit într-un fel sau în altul? 1 Trebuie să oferim tinerilor o singură filosofie, cea I adevărată, unică: aceea care este conținută în marea carte a naturii vii. Dar profesorii nu o cunosc nici ei înșiși și prezintă un amestec de idei false și adevărate, cu puțin adevăr și mult fals. Trebuie să știm că dacă vom continua să instruiem studenții în acest mod, vom pregăti valuri de anarhie și de sinucideri.

Înțelegeți deci, de acum înainte, că adevărata filosofie este cea care vă dă viață, iubire, credință. Încercați să nu o părăsiți ca să nu vă răătăciți în tot felul de elucubrații, poate originale, dar care nu vă vor aduce nimic bun. Dovada constă în faptul că nu deveniți nici mai puternici, nici mai luminoși, pentru că nu vă hrăniți cu viața, nu beți lumina: vă mulțumiți cu mici amănunte superficiale în loc să lucrați în profunzime.

În sfârșit, fiecare este liber să facă ce dorește, dar eu știu dinainte care vor fi rezultatele în funcție de felul cum vă veți hrăni cu adevărata viață sau dacă vă veți petrece timpul cu nasul în cărți. Până în prezent nu ați înțeles așa cum trebuie diferența ce există între a te hrăni și a citi. Eu nu citesc, nu am timp, dar eu citesc cartea naturii, și citesc de asemenea pe fețele voastre și în inimile voastre. Eu citesc mai ales în soare: el este cartea pe care o citesc în fiecare zi. În fiecare zi, el

îmi descoperă lucruri noi pe care vi le comunic din când în când. Și voi, la rândul vostru, veți citi mai puține cărți mai târziu pentru că veți învăța să citiți din cartea naturii vii.

Dimineata, începeți ziua luând micul dejun ca să prindeți putere ca să vă îndepliniți toate obligațiile... Dacă mergeți să vă petreceți ziua într-o bibliotecă fără să fi mâncat ceva în prealabil, veți fi somnolenți și nu veți înțelege nimic din ceea ce citiți. Ca să poți lucra, ai nevoie de forțe, și ca să ai forțe, trebuie să mănânci, acestea sunt lucruri știute de toată lumea. Atunci, de ce să nu înțelegeți că există aceeași lege și în planul spiritual?

Învățați deci să căutați o hrană spirituală vie, proaspătă, și absorbiți-o așa cum absorbiți razele soarelui dimineata. Aveți nevoie de o hrană curată care să vină de la sursă, care este ca și viața însăși: o hrană simplă, puternică, celuminează, ce îndestulează, ce învie! Și tocmai această hrană o primiți aici. De altfel, eu v-am spus adesea: aici nu este o universitate, aici este un restaurant.

Bucurați-vă, și chiar dacă nu veți învăța nimic aici, veți primi cel puțin un elan, entuziasmul, viața, fiindcă aici se găsește esențialul. Trebuie mai întâi să deveniți cu adevărat vii, și apoi puteți să mergeți să învățați tot ceea ce vă doriți!

CUPRINS

Cap. 1 – Părinții trebuie mai întâi instruiți 1

Cap. 2 – O educație care începe înainte de naștere 3

Cap. 3 – Un plan pentru viitorul omenirii 3

Cap. 4 – Ocupați-vă de copiii voștri! 3

Cap. 5 – O nouă înțelegere a iubirii materne 3

Cap. 6 – Cuvântul magic 3

Cap. 7 – Să nu lăsați niciodată un copil fără o preocupare 3

Cap. 8 – Pregătiți copiii pentru viitoarea viață de adult 3

Cap. 9 – Păstrați la copil sentimentul supranaturalului 3

Cap. 10 – O iubire fără slăbiciuni 3

Cap. 11 – Educație și instruire 3